

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216210741
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1216210741.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: Z. I., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. W. XX/XA, Z., zast.: Mgr. Martin Dohňanský, advokát s.r.o., so sídlom Dobrovičova 16, Bratislava, IČO: 52 780 091, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Digital Park I, Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 07. decembra 2022, č.k. 12C/100/2016-648, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť peňažnú sumu vo výške 901,43 eura, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,7 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 07. decembra 2022, č.k. 12C/100/2016-648 súd prvej inštancie na základe späťvzatia žaloby so súhlasom žalovaného konanie v časti o zaplatenie sumy 3.436,64 eura zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.984,13 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 55,08 %.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo zistenia, že dňa 15.04.2015 utrpela žalobkyňa úraz pri dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič motorového vozidla O. Q., S..Č.. I. XXXDK, pán O. O.. Predmetné motorové vozidlo bolo zákonne poistené u žalovaného poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX. Dňa 15.04.2015 o 20 hod. bola žalobkyňa vyšetrená na chirurgickej ambulancii Centrálného prijímacieho oddelenia Nemocnice sv. Cyrila a Metoda, Antolská ulica 11, Bratislava. Vyšetrujúci lekár v lekárskej správe - nález v časti subjektívne uviedol: privezená rzp, zrazená pri jazde na bicykli osobným autom, náraz sprava, udáva bolesti pravého bedrá a pravého lakt'a, mala prilbu, v bezvedomí nebola, bolesti iných častí tela neudáva. V časti objektívne lekár uviedol: na hornej končatine vpravo exkoriácia lakt'a, bez rany, palpačne skelet nebolestivý, hybnosť v plnom rozsahu, bez istých známk zlomeniny, chrbtica vyšetrená v polohe na chrbte, v celom rozsahu nebolestivá, na dolných končatinách palpačné bolesti veľkého trochantera femuru vpravo, pravá dolná končatina bez skrútenia a extrarotácie, aktívna elevácia od podložky cca do 20st, ďalej bolestivosť. Diagnostický záver: Abruptio trochanteri maioris 1. dx. sine disloc., Contusio cubiti 1. dx. Odporúčenie: na CT potvrdená abrupcia veľkého trochanteru bez dislokácie, konzervatívny postup, po dohovore s pacientkou konzervatívny postup, má doma nemecké barle, chôdza o barliach s odľahčovaním pravej dolnej končatiny do bolesti, ko o týždeň. V správe z hospitalizácie na II. Ortopedicko-traumatologickej klinike LFUK, UNB, Nemocnica sv. Cyrila a Metoda

v dňoch od 16.04.2015 do 17.04.2015 v časti terajšie ochorenie lekár uviedol: zrazená pri jazde na bicykli osobným autom, náraz sprava, udáva bolesti pravého bedrá a pravého lakťa, mala prilbu, v bezvedomí nebola. Na CT abrupcia veľkého trochanteru femuru vpravo. Dožaduje sa hospitalizácie. Prijatá na analgetickú liečbu. V časti epikríza uvedené: pacientka prijatá na oddelenie Úrazovej chirurgie II. OTK kobservácii a analgetickej infúznej liečbe. Rtg a CT verifikovaná abrupcia z veľkého trochantera stehnovkej kosti vpravo. V priebehu hospitalizácie TK + P stabilizovaná, afebrilná, nasadená infúzna analgetická liečba s dobrým efektom, započatá rehabilitácia - vertikalizovaná a mobilizovaná o 2 barliach. Pre bolesti pravého hemithoraxu doplnené Rtg hrudníka, bez známkov pneumothoraxu, fludiothoraxu a traumatických zmien na zobrazenom skelete. V stabilizovanom stave prepustená domov. Záver: Abruptio trochanteri maioris femoris 1. dx. sine disloc., Contusio cubiti 1. dx., Contusio hemithoracis 1. dx. Odporúčenie: chôdza o 2 barliach s odľahčením pravej dolnej končatiny, ko o týždeň u nás, kedy i rtg pravého bedrového kĺbu. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 22.04.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: 7 dní po páde z bicykla, ešte bolesti, má modrinu v popliteálnej jame vpravo, pri kýchnutí bolesti pravého hemithoraxu, ešte i bolesti pravého lakťa. V časti objektívne, uvedené: hybnosť v koxe možná, flexia do 90st, výrazne algické rotácie, stečený hematóm do popliteálnej jamy, koleno bez náplne, Homans negat, periféria bez NC poruchy. Pravý lakeť: povrchové oderky kľudné, hoja sa, bez inflamácie, kryté krustami, hybnosť plná. Rtg pravého bedrového kĺbu: zlomenina veľkého trochanteru vo vyhovujúcom postavení. Odporúčenie: naďalej chôdza s barlami s odľahčovaním pravej dolnej končatiny, vychádzky doporučujem v plnej miere, pokračovať v domácej rhb, kontrola o 3 týždne. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 13.05.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: mesiac po úraze, bolesti stehna pri záťaži, doma chodí bez barle, na von ešte s jednou barlou. V časti objektívne, uvedené: veľký trochanter citlivý, bolestivá abdukcia. Rtg pravého bedrového kĺbu: postavenie veľkého trochanteru vyhovujúce bez zhoršenia, ešte viditeľná línia lomu. Odporúčenie: zaradenie pacientky na rhb, postupné pridávanie záťaže, odkladanie barle, kontrola u nás + rtg o 6 týždňov. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 25.06.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: cca 2 mesiace po úraze, bolesti stehna už len pri určitých pohyboch, chodí s turistickými palicami, absolvovala rhb, bolesti majú zmierňujúci sa charakter. V časti objektívne, uvedené: veľký trochanter ešte mierne citlivý, periféria bez nc poruchy. Odporúčenie: Osteogenon 1 tbl denne, pokračovať v rhb, naša kontrola o mesiac. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 30.07.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: cca 3,5 mesiace po úraze, bolesti stehna len pri určitých pohyboch, od poslednej kontroly bez progresie ale i bez zlepšenia. V časti objektívne, uvedené: hybnosť v koxe možná, flexia nad 90st, rotácie algické terminálne lokalizované skôr do ingviny. Rtg pravého bedrového kĺbu: postavenie veľkého trochanteru vyhovujúce, pretrváva línia lomu. Odporúčenie: objednané CT pravej koxy na 7. 8. 2015, ko u nás na ambulancii s výsledkom, pohybový režim ako doporučené pri predošlej návšteve. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 19.08.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: skoro 4 mesiace po úraze, bolesti stehna len pri určitých pohyboch, od poslednej kontroly t. č. posledný týždeň mierne zlepšenie, prichádza s výsledkom CT. V časti objektívne udané: CT: pseudoartróza veľkého trochanteru vpravo. Diagnostický záver: Pseudoarthrosis trochanteri maioris 1. dx. Odporúčenie: aktuálne preferuje neoperačný postup, vyskúšať terapiu rázovými vlnami na oblasť VT vpravo, naša kontrola o mesiac dokedy sa rozhodne o OP liečbe, eventuálne ďalší postup podľa aktuálnych výsledkov a klinického stavu. Pri vyšetrení na chirurgickej ambulancii NZZ EUROCHIRA, Šustekova ulica č. 2 Bratislava dňa 11.09.2015 v lekárskej správe náleze chirurg v časti subjektívne uviedol: bolesti v pravom stehne pri určitých pohyboch, pocit prelupovania pri pohyboch. V lokálnom náleze udané: palpačná bolestivosť v oblasti veľkého trochanteru, hybnosť, bolestivosť v krajných polohách rotačných pohybov v koxe. Indikovaná liečba rázovou vlnou, pacientka poučená. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 28.09.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: skoro 5 mesiacov po úraze, CT verifikované známky pseudoartrózy, t. č. konzervatívny postup, absolvuje th rázovými vlnami, cíti mierne zlepšenie. V časti objektívne udané: palpačne ešte citlivosť v oblasti VT, algická intrarotácia, bez skratu. Odporúčenie: absolvovať terapiu rázovými vlnami, kontrola po jej absolvovaní kedy i RTG, pohybový režim ako doteraz. Pri vyšetrení na chirurgickej ambulancii NZZ EUROCHIRA, Šustekova ulica Bratislava dňa 26.10.2015 v lekárskej správe náleze chirurg uviedol: pacientka absolvovala liečbu rázovou vlnou /ESWT/, doporučujem kontrolné rtg koncom januára, do starostlivosti rájónneho traumatológa, pacientka poučená. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 28.10.2015 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe

náleze uviedol: 6 mesiacov po úraze, CT verifikované známky pseudoartrózy, t. č. konzervatívny postup, ukončila th rázovými vlnami, bolesti pretrvávajú, chirurg u ktorého th absolvovala doporučuje: RTG ko v 1/2016. Odporúčenie: režim amedikácia ako doteraz, kontrola 1/2016, kedy i RTG, pohybový režim ako doteraz. Pri vyšetrení na chirurgickej ambulancii NZZ EUROCHIRA, Šustekova ulica č. 2 Bratislava dňa 04.02.2016 v lekárskej správe náleze chirurg v časti subjektívne uviedol: pobolievanie pri určitom pohybe, po ESWT 3 mesiace, lokálny nález: palpačne veľký trochanter citlivý, bez patologickej pohyblivosti a prelupovania, pri semiflexii obmedzená extra aj intrarotácia. Kontrolné rtg pravá koxa: prítomná osteogénna aktivita v mieste pseudoartrózy s postupným vyplňovaním až vymiznutím lomnej línie. Odporúčenie: plávanie, bicyklovanie, kúpeľnú liečbu, dispenzarizácia traumatológom, kontrolné CT, pacientka poučená. Dňa 01.04.2016 prevedené CT vyšetrenie pravej koxy a SI zhybov. Popis lekárom z dňa 04.04.2016. Stav po abrupcii trochanter major pravého femuru, t. č. pozorovať primerané zhojenie, bez detekcie medzery, respektívne sklerotických zmien. Primerané postavenie v oboch koxách, štrbiny len nepatrne zúžené, bez výraznejšej osteofytózy a subchondrálnej sklerotizácie. Záver: v porovnaní s predchádzajúcim CT vyšetrením z 8/2015 pozorovať prihojenie abrupovaného trochanter major pravého femuru. Bez CT známk sakroilitídy. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 14.04.2016 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe náleze uviedol: rok po úraze, ukončila th rázovými vlnami, absolvovala kontrolné CT pravej koxy, bolesti v trochanterickej oblasti pretrvávajú, kúpeľná liečba zamietnutá poisťovňou s odôvodnením, že nie je indikovaná pre nekomplikované úrazy. V časti objektívne, uvedené: veľký trochanter t. č. opäť palpačne citlivý, bez hmatného prelupovania, hybnosť v koxe plná, algická, v terminálnych polohách intrarotácie a abdukcie. CT /v popise/: prihojenie abrupcie veľkého trochanteru. Odporúčenie: zlomenina podľa CT vyšetrenia zhojená, bolesti v mieste zlomeniny môžu pretrvávať aj dlhodobo po zhojení, vzhľadom k pretrvávajúcim ťažkostiam prosím o doplnenie neurologického vyšetrenia a vylúčenie neurologickej príčiny ťažkostí pri vyššie uvedenom CT náleze s pracovnou diagnózou suspektná radikulopathia. Pri vyšetrení na neurologickej ambulancii NOVOPHARM s.r.o., Einsteinova 23-25, Bratislava dňa 27.04.2016 v lekárskej správe náleze neurologička v časti terajšie ochorenie uviedla: V apríli 2015 mala úraz - zrazilo ju auto, bola na bicykli, mala zlomenú stehnovú kosť vpravo, liečba konzervatívne, je sledovaná ortopédom. T. č. asi 2 týždne má bolesti v drieku, už dlhšie pociťuje bolesti v pravej sedacej oblasti s vyžarovaním do pravého bedrového kĺbu. Bolesti sú najvýraznejšie v sede. V časti objektívne udané: bolestivé rotácie v pravom bedrovom kĺbe. Diagnostický záver: Vertebrogénny algický syndrom LS chrbtice, t. č. bez objekt, známk radikuloptie. Stav po abrupcii trochanteru vpravo s predĺženým hojením s odporúčením: MRI LS chrbtice, neurologická kontrola s výsledkom. Pri kontrolnom vyšetrení na neurologickej ambulancii NOVOPHARM s.r.o., Einsteinova 23-25, Bratislava dňa 13.09.2016 v lekárskej správe náleze neurologička v časti z dokumentácie uviedla: dňa 16.06.2016 MRI LS chrbtice, záver - výpis: drobné diskopatie L1/2-L4/5, v L5/S1 diskopatia do 3,2 mm, koreňové pošvy SI sú voľné. V časti objektívne udané: bolestivé rotácie v pravom bedrovom kĺbe, blokáda pravého SI zhybu. Diagnostický záver: Suspektná blokáda pr. SI zhybu, Vertebrogénny algický syndrom LS chrbtice, t. č. bez objekt, známk radikulopatie. Stav po abrupcii trochanteru vpravo s predĺženým hojením s odporúčením: vyšetrenie na ambulancii Fyziatricko rehabilitačného oddelenia / FRO/ - na MRI LS chrbtice nie je výrazná diskopathia, suspektná blokáda pr. SI zhybu, prosíme navrhnúť rhb, mobilizáciu. Pri vyšetrení na ambulancii FRO NOVOPHARM s.r.o., Železničná NsP, Šancová 110, Bratislava dňa 14.09.2016 v lekárskej správe náleze lekár uviedol: Odoslaná neuroológom: v popredí ťažkostí sú bolesti na pravej strane krížov. V 04/2015 zlomenina trochanter major so sťaženým hojením. V časti objektívne udané: blok SI vpravo, palpačná citlivosť trochanterickej oblasti pravého bedrového kĺbu, citlivosť pri pružení v intrarotácii, bez obmedzenia rozsahu pohybov. Záver Algický vertebrogénny syndróm v LS, blok SI vpravo, slabšia svalová stabilizačná funkcia s odporúčením: lokálna fyzikálna liečba na LS, SI - striedať, na pravý bedrový kĺbu - spolu 1 Ox, kontrola podľa potreby. Pri vyšetrení na chirurgickej ambulancii NZZ EUROCHIRA, Šustekova ulica č. 2 Bratislava dňa 22.09.2016 v lekárskej správe náleze chirurg v časti subjektívne uviedol: Pacientka s poúrazovou pseudoartrózou po zlomenine veľkého trochanteru pravého femuru, liečená rázovou vlnou na chirurgickej ambulancii pre danú pseudoartrózu od 11.09.2015 do 26.10.2015. Realizované CT vyšetrenie 04.04.2016 so záverom: zlomenina zhojená, bez známk pseudoartrózy. V lokálnom náleze pravej koxy palpačná citlivosť v oblasti trochanter maior, bez prelupovania a patologickej pohyblivosti, plná hybnosť v koxe, Odporúčenie: plávanie, bicyklovanie, postupné zaťažovania pravej dolnej končatiny. Liečba rázovou vlnou nie je hradená zdravotnou poisťovňou, úhrada zo strany pacientky za liečbu stála celkom 360 EUR. Pri vyšetrení na ambulancii FRO NOVOPHARM s.r.o., Železničná NsP, Šancová 110, Bratislava dňa 11.10.2016 v lekárskej správe náleze lekár uviedol: Kontrola: pri cvičení sa cítila dobre, 2 hod po cvičení akcentácia bolestí na pravej strane krížov. V časti objektívne udané: LS chrbtica - blok

SI vpravo, inak kinetika primeraná, pravý bedrový kĺb - ešte palpačná citlivosť trachanterickej oblasti, bez obmedzenia rozsahu pohybov. Dňa 04.11.2016 na pracovisku Magnetická rezonancia Dr. Magnet s.r.o. Bratislava, Ružinov zrealizované MRI vyšetrenie bedrových kĺbov. V časti popis vyšetrenia popisujúci lekár udáva. V pravom bedrovom kĺbe je vyznačená defigurácia v oblasti veľkého trochanteru femuru v rámci naznačenej dislokácie fragmentu, ktorý je však v MR obraze primerane prihojený. Záver: Bez prejavov bionekrózy hlavíc oboch femurov ako aj významnejších artrotických zmien, bez dysplastických zmien oboch acetabul, bez trabekulárneho edému na proximálnych zobrazených oboch femuroch s naznačenou malpozíciou prihojeného fragmentu veľkého trochantera pravého femuru, bez pseudoartózy ako aj bez periartikulárneho edému mäkkých štruktúr, prípadne známok burzitídy. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 14.11.2016 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe nález uvedol: po úraze, konzervatívne liečená abrupcia VT femuru vpravo komplikovaná predĺženým kostným hojením, absolvovala th rázovými vlnami, prichádza na kontrolu s výsledkom MRI pravého bedrového kĺbu. Toho času bolesti i C chrbtice a pravého ramena. V časti objektívne udané: MRI pravej koxy - bez pseudoartrózy, bez bionekrózy. Diagnostický záver: Stav po abrupcii veľkého trochanteru s predĺženým kostným hojením, VAS v. s. polytopný, Impingement SA ommae 1. dx. susp. Terapia: aplikácia obstreku do SA priestoru pravého ramena s odporúčením: absolvovať neurologické vyšetrenie, kontrola podľa klinického stavu. Pri vyšetrení na neurologickej ambulancii Strečnianska 13, Bratislava dňa 16.01.2017 v lekárskej správe nález vyšetrujúci neurológ v časti terajšie ochorenie uvedol: Pred 2 rokmi ju zrazilo auto na bicykli, mala zlomený veľký trochanter vpravo, pomliaždený hrudník, celú pravú stanú. Stav sa hojil asi rok. Avšak stále pobolievanie v drieku vpravo, s vyžarovaním cez gluteálnu oblasť do pravého bedrá, chodila na rehabilitáciu, bola vyšetrená v Železničnej nemocnici, absolvovala MR vyšetrenie LS chrbtice - dorzálne znížená výška štrbiny L5/S1- difúzny bulding disku s akcentáciou vykleňovania paracentrálne vpravo, diskopatia obliteruje predné epidurálne tkanivo, kaudálne odstupujúce pošvy SI sú voľné. 16.06.2016 CT vyšetrenie pravej koxy - prihojenie abrupovaného trochanteru major, bez CT známok sakroileitídy. Rehabilitovala. T. č. bolesti v drieku sa zmiernili, ale t. č. bolesti v oblasti pravého ramena, C chrbtice s vyžarovaním do pravej lopatky, auloderma C6. Vyšetrená ortopédom ako susp. impingement omae 1. dx. Absolvovala MR vyšetrenie C chrbtice - 23.12.2016 - vykleňovanie difúzne C5/6 a C6/7 čiastočne kryté osteopoduktívnymi zmenami, miernymi kompresiami predného okraja durálneho vaku, bilat. zúženie oboch neuroforamen, bez známok myelopatie, porušená C lordóza, degeneratívne zmeny diskov C5/6 a C6/7. Diagnostický záver: Cervikobrachiálny syndróm 1. dx.. sradikulámou iritáciou C6, C7, Susp. impingement SA omae 1. dx., Stav po fraktúre veľkého trochanteru femuru 1. dx. /04/2015/. Odporúčenie: EMG vyšetrenie, rehabilitácia so zameraním na C chrbticu, medikamentózna liečba per os, kontrola ortopédom. Dňa 13.02.2017 zrealizované Elektromyografické /EMG/ vyšetrenie horných končatín so záverom: Sledované parametre v norme. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK. Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 13.02.2017 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe nález uvedol: bolesti pravého ramena po aplikácii obstreku len prechodne krátkodobé zlepšenie, neurológ záveruje cervikobrachiálny sy, absolvovala i RHB. Diagnostický záver: Cervikobrachiálny sy, susp. SA impingement pr. ramena s odporúčením: doplniť MRI pravého ramena, kontrola s výsledkom. Dňa 22.03.2017 na pracovisku Rádiologické oddelenie - MR, Nemocničná a. s. Nemocnica Malacky zrealizované MRI vyšetrenie pravého ramena. Popisujúci lekár v časti záver uvedol: Šikmá trhlina v Šľache m. supraspinatus. Tendinóza supraspinatu. Subakromiálna burzitída. Akromioklavikulárna artróza. MR obraz subakromiálneho impingementu. Pri vyšetrení na ambulancii FRO NOVOPHARM s.r.o., Železničná NsP, Šancová 110, Bratislava dňa 30.03.2017 v lekárskej správe nález lekár uvedol: odoslaná neurológom aj ortopédom pre bolesti pravého ramena aC/Th chrbtice. Záver: C-B syndróm vpravo, porucha kinetiky C-C, C-Th, stuhlosť Th, svalová dysfunkcia s oslabenou stabilizačnou zložkou, záťažové držanie, PHS vpravo, Impingement sy. Pri vyšetrení na ambulancii úrazovej chirurgie II. OTK Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava dňa 07.04.2017 vyšetrujúci lekár v lekárskej správe nález uvedol: prichádza s výsledkom MRI pr. ramena. Ťažkosti pretrvávajú, bolesti pri rotačných pohyboch a zdvíhaní ruky nad hlavu, rovnako pretrvávajú ťažkosti s C chrbticou. Diagnostický záver: SA /subakromiálny/ impingement ommae 1. dx , Tendinosis m. supraspinati, SA bursitis, CB sy 1 dx., Hernia disci C5/6 et C6/7 foraminalis s odporúčením: u pacientky vzhľadom k neúspechu konzervatívnej th vhodné operačné riešenie - ASK SA burzektómia a akromioplastika - rozmyslí si, riešenie bolesti C chrbtice cestou neurológa, nateraz pokračovať v doporučenej RHB, nepreťažovať pravé rameno. Pri vyšetrení na ambulancii FRO NOVOPHARM s.r.o., Železničná NsP, Šancová 110, Bratislava dňa 11.05.2017 v lekárskej správe nález lekár uvedol: Kontrola: po procedúrach sa cíti lepšie, ešte však bolesti pri pohyboch v pravom ramene, najmä v intrarotácii. Záver: C-B syndróm vpravo, porucha kinetiky C-C, C-Th, stuhlosť Th, svalová dysfunkcia s oslabenou stabilizačnou zložkou, záťažové držanie, PHS

vpravo, Impingement sy. Poukázal aj na to, že dňa 31.01.2018 žalobkyňu vyšetril znalec W.. B. V. ktorý v časti objektívny nález uviedol: žalobkyňa pri vedomí, orientovaná miestom, osobou a časom správne, na otázky odpovedá adekvátne, chôdza symetrická, dolné končatiny rovnakej dĺžky. Hlava na poklop nebolestivá, zrenice izokorické, na osvit reagujú primerane. Hrudník bez deformít, na tlak zo strán pevný, nebolestivý. V stojí os chrbtice rovná, bez vybočenia do strán. Krčná chrbtica: flexia v norme /40st/, rotácie doprava a doľava 40st /norma 50st/, úklon doprava 25st /norma 50st/, doľava 40st/ norma 50st/, extenzia viazne, bráni sa jej vyšetreniu 25st /norma 40st/, bolestivá. Dotyková citlivosť dolnej 1/3 krčnej chrbtice. Trapezový sval vpravo so zvýšeným napätím, jeho úponová oblasť na lopatku na dotyk bolestivá. Drieková chrbtica: flexia 30st, Schoberova vzdialenosť +5cm, extenzia 20st /norma 30st/, lateroflexie-úklony + 12cm, drieková chrbtica na dotyk nebolestivá, paravertebrálne svalstvo v driekovej oblasti chrbta primeraného napätia, Lasequeov príznak obojstranne negatívny. Dotyková citlivosť kože na horných a dolných končatinách v norme. Prsty na rukách a nohách funkčne v norme. Pravé rameno bez deformity a opuchu, flexia a extenzia vnorme, abdukcia 160st /norma 180st/, vnútorná rotácia 50st /norma 70st/, bolestivá, vonkajšia rotácia bez obmedzenia, nebolestivá, dotyková bolestivosť prednej časti ramenného kĺbu v subakromiálnej oblasti. Pohyby v ľavom ramennom kĺbe bez obmedzenia a bolesti. Bedrové kĺby: flexia vpravo 100st, vľavo 125st /norma 130st/, abdukcia vpravo 30st, vľavo 45st /norma/, vonkajšia rotácia vpravo 30st, vľavo 45st /norma/, vnútorná rotácia vpravo 20st, vľavo 30st /norma 40st/, rotácie vpravo pri doťahovaní bolestivé. Svalstvo oboch dolných končatín dobre ionizované. Mierny úbytok svalovej hmoty na pravej dolnej končatine. Obvod stehna 15cm nad jabĺčkom vpravo o 1 cm menší a 10cm nad jabĺčkom o 1,5cm menší ako vľavo, obvod lýtky 15cm pod jabĺčkom vpravo o 1cm menší ako vľavo.

3. Ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa § 4 ods. 2, § 11 ods. 6, 7, 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o PZP"), § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, § 442 ods. 1,3, § 443, § 444, § 445, § 446 Občianskeho zákonníka, § 134 ods. 1,2 Zákonníka práce, § 2 ods. 1,2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a dospel k záveru, že žaloba je vo veci samej dôvodná, avšak iba čiastočne. Poukázal na to, že žalobkyňa vzala žalobu späť v časti nároku na odškodnenie spoločenského uplatnenia vo výške 1.766 Eur, v časti straty na zárobku počas PN vo výške 1.522,25 Eur a v časti vecnej škody vo výške 314,70 Eur (v časti vo výške 148,39 Eur podaním doručeným súdu dňa 09.09.2016 ako vyplýva z bodu 3. tohto rozsudku a v časti vo výške 166,31 Eur podaním doručeným súdu na pojednávaní dňa 17.01.2017 ako vyplýva z bodu 5. tohto rozsudku). Žalobkyňa síce v podaní doručenom súdu dňa 10.04.2019 (bod 6. tohto rozsudku) uviedla, že žalovaný čiastočne plnil na vecnú škodu vo výške 588,43 Eur, avšak súd má za to, že táto suma, ktorú žalovaný žalobkyňi uhradil, pozostávala aj z úhrad za tie plnenia, ktoré žalobkyňa žalobou neuplatnila. Ako totiž vyplýva z oznámenia o poistnom plnení (č.l. 54) žalovaný žalobkyňi uhradil sumu 588,43 Eur, ktorá pozostávala z nákladov na opravu poškodeného bicykla vo výške 254,93 Eur a poškodených vecí: okuliare 2x, hodinky, tretry, kufre, prilba, tachometer, po odpočítaní amortizácie a zvyškov vo výške 333,50 Eur. Nakoľko žalobkyňa sa pôvodne domáhala náhrady vecnej škody vo výške 826,13 Eur (štartovné vo výške 228 Eur a škoda na veciach vo výške 598,13 Eur) a po čiastočných späťvzatiach naďalej uplatňuje sumu 511,43 Eur (štartovné vo výške 228 Eur a škoda na veciach vo výške 283,43 Eur), vo vzťahu k vecnej škode bola žaloba vzatá späť v časti 314,70 Eur. Nakoľko o čiastočnom späťvzati vo vzťahu k časti vecnej škody vo výške 166,31 Eur už súd rozhodol na pojednávaní konanom dňa 17.01.2017 tak, že konanie v časti sumy 166,31 Eur zastavil, o tomto čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 166,31 Eur už v rozhodnutí vo veci samej opätovne nerozhodoval. Vzhľadom na uvedené v rozhodnutí vo veci samej, t.j. v tomto rozsudku, rozhodol podľa § 145 ods. 2 C.s.p. o čiastočnom späťvzati vo vzťahu k sume 3.436,64 Eur, pozostávajúcej zo sumy 1.766 Eur titulom nároku na odškodnenie spoločenského uplatnenia, zo sumy 1.522,25 Eur titulom straty na zárobku počas PN a zo sumy 148,39 Eur titulom vecnej škody, a to tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 3.436,64 Eur zastavil. Žalobkyňa zároveň podaním doručeným súdu dňa 10.04.2019 (bod 6. rozsudku) rozšírila nárok titulom straty na zárobku počas PN pôvodne žalobou uplatnený v sume 1.998,57 Eur uvádzajúc, že s ohľadom na nález Ústavného súdu SR je potrebné vychádzať z priemerného zárobku pred nehodou, pričom priemerný mesačný zárobok žalobkyne pred nehodou bol vo výške 8.752,90 Eur brutto. Žalobkyňa tak v podstate pôvodne žalovaný nárok vo výške 1.998,57 Eur rozšírila o sumu 6.754,33 Eur, t.j. na sumu 8.752,90 Eur, od ktorej však odpočítala žalovaným už zaplatenú sumu vo výške 1.522,25 Eur a rozdiel vo výške 7.230,65 Eur, si žalobkyňa naďalej uplatňuje titulom náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Následne na pojednávaní konanom dňa 26.11.2020 pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobkyne, pričom požadovaná suma 8.132,08 Eur

pozostávala z nákladov na zdravotnú starostlivosť za vyšetrenia u lekára a liečenie rázovými vlnami vo výške 390 Eur, nároku na vrátenie vecnej škody v celkovej výške 511,43 Eur (suma za zmarené preteky vo výške 228 Eur a amortizácia vo výške 283,43 Eur) a straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 7.230,65 Eur. Poukázal na to, že čo sa týka nákladov na zdravotnú starostlivosť išlo o náklady za vyšetrenia u lekára a liečenie rázovými vlnami vo výške 390 Eur (vyšetrenie 30 Eur + konzultácia 10 Eur + 7x50 Eur = 390 Eur), ktoré boli podľa názoru žalobkyne ako opodstatnené potvrdené znalcom W. V. a odporúčené aj ošetrojúcim lekárom W. Z. Dospel však k záveru, že nárok na náhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť za vyšetrenia u lekára a liečenie rázovými vlnami vo výške 390 Eur nie je dôvodný, a to s poukazom na § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri škode na zdraví sa uhradzujú aj účelné náklady spojené s liečením. V tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/208/2018 zo dňa 31.07.2019, v zmysle ktorého: "Predpokladom úspešného uplatnenia tohto nároku je jednak preukázanie úhrady za náklady skutočne vynaložené na liečenie a zároveň preukázanie, že išlo o účelne vynaložené náklady, teda že ich vynaloženie bolo nutné vzhľadom na zdravotný stav poškodeného, pričom prispeli k obnoveniu alebo zlepšeniu jeho zdravotného stavu. Rozhodujúce je zistenie, či absolvované liečenie bolo realizované za účelom zlepšenia zdravotného stavu poškodeného a že sa zlepšenie aj dosiahlo". V predmetnom prípade teda žalobkyňa nepreukázala, že išlo o účelne vynaložené náklady a teda že ich vynaloženie bolo nutné vzhľadom na jej zdravotný stav, pričom prispeli k obnoveniu alebo zlepšeniu jej zdravotného stavu, keď nepreukázala, že podstupením liečenia rázovými vlnami sa dosiahlo zlepšenie jej zdravotného stavu. V lekárskej správe zo dňa 14.04.2016 Univerzitná nemocnica Bratislava, II. ortopedicko-traumatologická klinika LFUK, prednosta doc. W. M. O., B., je uvedené: rok po úraze, ukončila th rázovými vlnami, absolvovala kontrolné CT pravej koxy, bolesti v trochanterickej oblasti pretrvávajú, kúpeľná liečba zamietnutá poisťovňou s odôvodnením, že nie je indikovaná pre nekomplikované úrazy. V časti objektívne, je uvedené: veľký trochanter t. č. opäť palpačne citlivý, bez hmatného prelupovania, hybnosť v koxe plná, algická, v terminálnych polohách intrarotácie a abdukcie. Predmetná lekárska správa bola vypracovaná po absolvovaní rázových vln, ktoré boli odporúčané na odstránenie bolesti v súvislosti s pseudoartrózou (pakílb) a z jej záverov vyplynula podľa jeho názoru neúspešnosť liečby rázovými vlnami, a preto nemožno považovať náklady vynaložené na podstupenie rázových vln za účelné. Nakoľko dôvodnosť uplatneného nároku nebola v konaní zo strany žalobkyne preukázaná, žalobu vo vzťahu k tomuto nároku ako nedôvodnú zamietol. Aj vo vzťahu k nároku na vrátenie vecnej škody vo výške 511,43 Eur, pozostávajúcemu zo sumy za zmarené preteky vo výške 228 Eur a amortizáciu vo výške 283,43 Eur dospel k záveru, že nie je dôvodný, a to predovšetkým z toho dôvodu, že porušenie povinnosti poisteného žalovaného nie je v priamej príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že žalobkyňa uhradila účastnícky poplatok za triatlonové preteky. V tejto súvislosti zdôraznil, že príčinná súvislosť musí byť priama a bezprostredne predchádzať následku (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo/301/2009). Ani okolnosť, že žalobkyňa sa pretekov pre poškodenie zdravia utrpeného pri dopravnej nehode nemohla zúčastniť, nezakladá podľa názoru súdu príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti vodiča a povinnosťou uhradiť tento poplatok. V predmetnom prípade mal za to, že príčina (porušenie povinnosti vodiča) nepredchádzala a ani nijako nesúvisela so zaplatením poplatku za preteky zo strany žalobkyne. Navyše, žalobkyňa si tento nárok na zaplatenie sumy vo výške 228 Eur uplatnila ako vecnú škodu (škodu na veciach). V takom prípade je otázne, či tento nárok je krytý povinným zmluvným poistením v zmysle § 4 ods. 2 zákona o PZP. Vo vzťahu k škode na veci totiž § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP uvádza, že poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho uhradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Podľa názoru súdu prvej inštancie nárok na náhradu štartovného za zmarené triatlonové preteky nie je možné subsumovať pod ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, z ktorého dikcie možno vyvodiť zámer zákonodarcu uhradiť z povinného zmluvného poistenia škodu spôsobenú na veci (hnutelnej alebo nehnuteľnej veci) a to jej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou. Nárok žalobkyne na náhradu účastníckeho poplatku za preteky nevyplýva z poškodenia hnutelnej, resp. nehnuteľnej veci v jej vlastníctve. Neúčast' na pretekoch a s tým súvisiacu údajnú majetkovú ujmu nemožno považovať podľa jeho názoru za škodu na veci, ktorá je krytá povinným zmluvným poistením. Nárok žalobkyne na náhradu účastníckeho poplatku za zmarené preteky tak, ako bol žalobkyňou uplatnený, nemožno subsumovať ani pod ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a), písm. c), resp. písm. d) zákona o PZP. Z uvedeného dôvodu mal za to, že tento nárok nie je krytý povinným zmluvným poistením a teda žalobkyňa tento nárok nemôže s úspechom uplatniť priamo voči poisťovateľovi. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že žalovaný nárok na náhradu účastníckych poplatkov v celkovej výške 228 Eur je nedôvodný a žalobu vo vzťahu k tomuto nároku zamietol. Časť vecnej škody, ktorú si žalobkyňa uplatnila, predstavuje aj amortizáciu, ktorú žalovaný odmietol zaplatiť za poškodené

veci (okuliare 2x, hodinky Polar, tretry, kufre, prilba) vo výške 598,13 Eur. Následne však žalobkyňa požadovala iba cenu za dioptrické okuliare a cyklistickú prilbu, ktoré nebolo možné opraviť a musí tieto zakúpiť nové. V prípade dioptrických okuliarov ide o cenu 379,66 Eur a prilba stála 70,08 Eur. Spolu však žalobkyňa uplatňuje len sumu 283,43 Eur, nakoľko neboli omylom zohľadnené čiastočné platby na poškodené veci zaplatené žalovaným, za poškodené dioptrické okuliare vo výške 117,26 Eur a na poškodenú prilbu vo výške 49,05 Eur. Spolu teda v tejto časti žiadala priznať, spolu so sumou 228 Eur, sumu 511,43 Eur. Vo vzťahu k vyššie uvedenému nároku na náhradu škody na poškodených veciach vo výške 283,43 Eur súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento nie je dôvodný. Žalobkyňa odôvodnila svoj nárok jedine tým, že žiadala doplatenie odpočítanej amortizácie. Žalobkyňa teda požaduje titulom náhrady škody sumu rovnajúcu sa kúpnej cene vecí starých aj niekoľko rokov. V tejto súvislosti poukázal na § 443 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia. V prípade, ak by prijal názor žalobkyne, že kúpna cena poškodenej veci je skutočnou škodou, potom by toto ustanovenie bolo obsolétne, nakoľko na určenie náhrady škody by bola cena veci v čase poškodenia irelevantná. Súdy by v takýchto prípadoch jednoducho vychádzali z dokladov o kúpe. Takýto postup by však bol v rozpore so zásadou, že poškodený nemá náhradou škody získať viac, než je skutočná ujma v jeho majetkovej sfére. Z dokladov o kúpe poškodených vecí je zrejmé, že sa jedná o veci používané, postupne kupované od roku 2008, a teda ich hodnota a stav opotrebenia nemôže byť rovnaké ako v čase zakúpenia. Priznanie náhrady škody vo výške rovnajúcej sa kúpnej cene by z uvedeného dôvodu predstavovalo na strane žalobkyne bezdôvodné obohatenie (rovnaký názor vyjadril aj Ústavný súd v náleze zo dňa 16.12.2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014-27). Uviedol, že v tejto súvislosti žalobkyňa síce poukázala na závery aj v SR súdmi akceptovaného nálezu Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2221/07, avšak uvedené rozhodnutie nie je možné aplikovať na prejednávany prípad, nakoľko citované rozhodnutie Ústavného súdu ČR sa týkalo opravy poškodeného vozidla a teda ústavný súd vyslovil názor s ohľadom na možný vznik bezdôvodného obohatenia v dôsledku opravy novými náhradnými dielmi konštatujúc, že uhradenie celej ceny účelne vykonanej opravy (smerujúce len k odstráneniu následkov škodovej udalosti) by malo byť pravidlom. V prejednanom prípade však samotná žalobkyňa uviedla, že dioptrické okuliare a cyklistickú prilbu nebolo možné opraviť a žalobkyňa si musí tieto veci znovu zakúpiť. Otázka, či by účelne vykonanou opravou týchto vecí došlo k ich zhodnoteniu a teda prípadnému bezdôvodnému obohateniu na strane žalobkyne (primárne ktorou sa citované rozhodnutie ústavného súdu zaoberalo) je tak irelevantná. V uvedenom prípade, nakoľko do úvahy neprichádza polemika ohľadom zhodnotenia veci v dôsledku opravy novými náhradnými dielmi, je podľa názoru súdu potrebné aplikovať § 443 Občianskeho zákonníka, ktorý jednoznačne upravuje, že pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia a nie z ceny v čase zakúpenia veci. Vzhľadom na uvedené je potrebné zohľadniť opotrebovanie veci a teda skutočnosť, že v čase poškodenia sa nejednalo o novú vec. Rozsah žalovaným už poskytnutej náhrady v peniazoch je dostatočný na to, aby si žalobkyňa zaobstarala obdobnú, resp. porovnateľnú vec, t.j. vec s obdobným opotrebovaním, ako bola vec v čase poškodenia a nebolo povinnosťou žalovaného uhradiť žalobkyňi takú sumu, aby si žalobkyňa mohla kúpiť úplne novú vec tak, ako to požadovala žalobkyňa, nakoľko priznanie náhrady škody vo výške rovnajúcej sa kúpnej cene novej veci by podľa názoru súdu predstavovalo na strane žalobkyne bezdôvodné obohatenie. Preto aj v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o nárok na náhradu straty na zárobku počas PN, uplatnený ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred nehodou a nemocenskými dávkami, ktoré žalobkyňa dostala počas PN, teda od 16.04.2015 do 13.04.2016, rozhodujúcim obdobím pre výpočet priemerného zárobku je v danej veci teda 1. štvrtrok roku 2015, nakoľko sa nehoda stala 15.04.2015. Žalobkyňa dosahovala pred nehodou priemerný mesačný zárobok vo výške 673,30 Eur (z toho 175,30 Eur v plaveckom klube PK Delfín a 498,30 Eur v spoločnosti BODIMEX, s.r.o.). Za uvedené obdobie práceneschopnosti je priemerný mesačný zárobok žalobkyne vo výške 673,30 Eur x 13 = 8.752,90 Eur brutto. Žalovaný na tento právny titul už žalobkyňi zaplatil sumu vo výške 1.522,25 Eur. Od sumy priemerného zárobku za obdobie PN vo výške 8.752,90 Eur, teda žalobkyňa odpočítala na uvedený nárok už žalovaným zaplatenú sumu vo výške 1.522,25 Eur a rozdiel vo výške 7.230,65 Eur, si žalobkyňa naďalej uplatňuje titulom náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Pôvodnú výšku nároku v sume 1.998,57 Eur uplatnenú v žalobnom návrhu teda žalobkyňa rozšírila na sumu 7.230,65 Eur už po zohľadnení čiastočného plnenia žalovaným. Spolu si teda žalobkyňa ako stratu na zárobku počas PN uplatňuje sumu vo výške 7.230,65 Eur. Vo vzťahu k tomuto nároku dospel k záveru, že tento je čiastočne dôvodný. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že nárok žalobkyne za stratu času na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie apríl 2015 až apríl 2016 bol uplatnený v rozpore s § 879w Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2018 (PL. ÚS 10/2016-53), ktorým bol vyslovený nesúladsť ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky, bol zverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 25/2019 Z. z. dňa 30.01.2019. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca § 446 Občianskeho zákonníka účinnosť. Ak Národná rada SR neuvedie toto ustanovenie do súladu s Ústavou, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. Vzhľadom na uvedené § 446 Občianskeho zákonníka stratil dňa 30.01.2019 účinnosť a následne aj platnosť, nakoľko Národná rada SR neuviedla toto ustanovenie do súladu s Ústavou do šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Národná rada SR uviedla toto ustanovenie do súladu s Ústavou až novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 394/2019 Z. z. účinnou dňa 01.12.2019, ktorá zároveň v § 879w Občianskeho zákonníka upravila prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.12.2019. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 394/2019 Z. z.: "Prechodné ustanovenie ustanovuje, ktorými ustanoveniami sa budú riadiť právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019. Takéto právne vzťahy, s výnimkou posudzovania ich vzniku a vzniku nárokov z týchto právnych vzťahov, sa budú riadiť podľa ustanovení § 446, § 447, § 447b a § 448 účinných od 1. decembra 2019. Počas prechodného obdobia, t.j. od 31. januára 2019 do 30. novembra 2019, sa bude náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti určovať podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody, ktoré sú analogicky obsahom aj účelom najbližšie chýbajúcej právnej úpravy. Možnosť použitia právnej analógie umožňuje § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie." Z uvedeného vyplýva, že v tzv. prechodnom období, t.j. v období od 30.01.2019 (resp. 31.01.2019 ako uvádza dôvodová správa) do 30.11.2019 a teda v období od vyhlásenia predmetného nálezu v zbierke zákonov (v dôsledku čoho § 446 Občianskeho zákonníka stratil účinnosť, resp. platnosť) do nadobudnutia účinnosti zákona č. 394/2019 Z. z. (vrátane § 879w Občianskeho zákonníka) sa bude náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti určovať podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody, ktoré sú analogicky obsahom aj účelom najbližšie chýbajúcej právnej úpravy. V danom prípade mal za to, že chýbajúcej právnej úpravy straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti bol obsahom aj účelom najbližšie § 445 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého strata na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, uhradzuje sa peňažným dôchodkom; pritom sa vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý pred poškodením dosahoval. Podľa názoru súdu tak aj v období, kedy v Občianskom zákonníku chýbala úprava straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti v dôsledku straty účinnosti, resp. platnosti § 446 Občianskeho zákonníka (pričom v tomto období žalobkyňa podaním zo dňa 04.04.2019, doručeným súdu dňa 10.04.2019 si vzhľadom na predmetný nález uplatnila tento nárok s poukazom na priemerný zárobok) sa pri určovaní náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti má vychádzať z priemerného zárobku poškodeného. Súd je toho názoru, že v uvedenom období bolo tento nárok potrebné uplatniť ako rozdiel medzi priemerným zárobkom pred nehodou a nemocenskými dávkami, ktoré žalobkyňa dostala počas PN, a teda žalobkyňa ako poškodená mala nárok požadovať to, o čo sa znížil jej príjem počas pracovnej neschopnosti. Súd zdôrazňuje, že žalobkyňa si uvedený nárok uplatnila podaním zo dňa 04.04.2019, doručeným súdu dňa 10.04.2019, t.j. v čase, keď § 879w Občianskeho zákonníka upravujúci prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.12.2019 ešte neexistoval a teda žalobkyňa si tento nárok nemohla uplatniť v rozpore s § 879w Občianskeho zákonníka tak, ako to namietal žalovaný. Navyše, podľa § 879w Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019. Ako je uvedené vyššie, v Občianskom zákonníku v znení účinnom do 30.11.2019 chýbala právna úprava straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti (v dôsledku straty účinnosti, resp. platnosti § 446 Občianskeho zákonníka na náklade predmetného nálezu), z ktorého dôvodu bolo potrebné pri určovaní náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti analogicky vychádzať z priemerného zárobku poškodeného. Nárok žalobkyne uplatnený podaním zo dňa 04.04.2019 preto nie je v rozpore § 879w Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaného, že v čase podania rozširujúceho návrhu (dňa 04.04.2019) bol nárok žalobkyne už premlčaný. Ako je uvedené vyššie, žalobkyňa si nárok na náhradu straty na zárobku počas PN uplatnila riadne a včas podanou žalobou a v súlade s 87 zákona č. 461/2003 Z.z., na ktorý odkazoval v tom čase platný a účinný § 446 Občianskeho zákonníka. Podaním zo dňa 04.04.2019, doručeným súdu dňa 10.04.2019, žalobkyňa vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd SR svojím nálezom označil ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka za rozporné s Ústavou SR a teda neúčinné, rozšírila svoj riadne uplatnený nárok s poukazom na závery predmetného nálezu. Za danej situácie, keď žalobkyňa si žalobou riadne a včas uplatnila svoj nárok v tomto konaní na základe v tom čase platného a účinného ustanovenia, pričom svoj nárok následne iba rozšírila s poukazom na závery nálezu ústavného súdu,

ktorý konštatoval rozpor predmetného ustanovenia s ústavou, nemožno uvedené vykladať na ľarchu žalobkyne, ktorá postupovala pri uplatnení nároku v dobrej viere a v súlade so zákonom. Žalobkyňa svoj nárok rozšírila podaním zo dňa 04.04.2019, t.j. v krátkom čase po tom, čo bol predmetný nález dňa 30.01.2019 zverejnený v zbierke zákonov, a teda nemožno jej vyčítať, že by svoj nárok uplatnila neskoro. Žalobkyňa objektívne ani nebola schopná tento nárok uplatniť skôr (pred zverejnením nálezu). Nakoľko v čase zverejnenia predmetného nálezu ešte nebolo o nároku žalobkyne rozhodnuté súdom, pričom žalobkyňa v krátkom čase po náleze iba špecifikovala výšku svojho už skôr uplatneného nároku s poukazom na závery uvedeného nálezu, nárok žalobkyne nie je premlčaný. Za čiastočne dôvodnú však považoval námietku žalovaného, že žalobkyňa si rozšírený nárok na náhradu straty na zárobku počas PN v sume 8.752,90 Eur uplatnila v nesprávnej výške, a to predovšetkým z toho dôvodu, že žalobkyňa vo výpočte nezohľadnila dávky nemocenského a náhrady príjmu poskytnuté žalobkyňi zamestnávateľom. Žalobkyňa bola práceneschopná od 16.04.2015 do 13.04.2016. Rozhodujúcim obdobím pre výpočet priemerného zárobku je v danej veci teda 1. štvrtrok roku 2015, nakoľko sa nehoda stala 15.04.2015. Žalobkyňa dosahovala pred nehodou priemerný mesačný zárobok vo výške 673,30 Eur (z toho 175,30 Eur v plaveckom klube PK Delfin a 498,30 Eur v spoločnosti BODIMEX, s.r.o.). Za uvedené obdobie práceneschopnosti si žalobkyňa uplatnila priemerný mesačný zárobok žalobkyne vo výške 673,30 Eur x 13 = 8.752,90 Eur brutto. Od uvedenej sumy žalobkyňa odpočítala sumu 1.522,25 Eur, ktorú žalovaný na tento právny titul už žalobkyňi zaplatil a rozdiel vo výške 7.230,65 Eur si žalobkyňa naďalej uplatňuje titulom náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Nepovažoval za správny výpočet žalobkyne, na základe ktorého si uplatnila náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti za 13 mesiacov (priemerný mesačný zárobok žalobkyne vo výške 673,30 Eur x 13 = 8.752,90 Eur) keď je zrejmé, že žalobkyňa bola práceneschopná od 16.04.2015 do 13.04.2016 (celkovo 364 dní), t.j. 1 rok (12 mesiacov). Pri výpočte vychádzal z priemerného mesačného zárobku žalobkyne vo výške 673,30 Eur x 12 mesiacov = 8.079,60 Eur, od ktorej sumy súd odpočítal (i) sumu 1.522,25 Eur (doposiaľ žalovaným poskytnuté poistné plnenie, čo potvrdila aj žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 04.04.2019), (ii) sumu 29,37 Eur (náhrada príjmu poskytnutá žalobkyňi zamestnávateľom plavecký klub PB Delfin Bratislava počas prvých 10 dní trvania pracovnej neschopnosti), (iii) sumu 75,35 Eur (náhrada príjmu poskytnutá žalobkyňi zamestnávateľom BODIMEX, spol. s.r.o. počas prvých 10 dní trvania pracovnej neschopnosti), (iv) sumu 4.468,50 Eur (plnenie poskytnuté žalovaným Sociálnou poisťovňou z titulu náhrady dávok nemocenského vyplatených Sociálnou poisťovňou žalobkyňi za obdobie 16.04.2015 - 13.04.2016, celkovo tak odpočítal sumu 6.095,47 Eur. Za dôvodný preto považoval nárok žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti vo výške 1.984,13 Eur (8.079,60 Eur - 6.095,47 Eur) a v tejto časti žalobe vyhovel. Napokon, vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenej nemajetkovej ujme (materiálnu satisfakciu) vo výške 100.000 Eur podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel taktiež k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Následky poškodenia zdravia v podmienkach právnej úpravy Slovenskej republiky sa zásadne odškodňujú jednorazovo v zmysle zákona o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, a to vo forme náhrady za bolesť a náhrady za sťažené spoločenské uplatnenie. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 426/2014-31 zo dňa 13.08.2014, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: "Citované zákonné ustanovenia sú aj z pohľadu ústavného súdu ústavne konformne interpretovateľné tak, ako to učinili okresný súd a krajský súd v právnej veci sťažovateľky. Skutočnosť, že protiprávnym konaním (pri dopravnej nehode) došlo k zásahu do jej zdravia a telesnej integrity, nie je sporná. Rovnako nie je sporné, že v súvislosti, resp. v dôsledku poškodenia jej zdravia mala sťažovateľka preukázateľne nepriaznivé následky v jej osobnej, ako aj rodinnej sfére. Hospitalizácia a následné liečenie mali vplyv na realizáciu jej životných úkonov, nemohla plnohodnotne žiť a pracovať, nemohla plnohodnotne plniť svoju úlohu matky a manželky, bola obmedzená v starostlivosti o chorého manžela. Ústavný súd preto nerozporuje názor sťažovateľky, že dôsledky poškodenia zdravia sa prejavili aj vo viacerých sférach jej súkromného a rodinného života. Z pohľadu citovanej platnej právnej úpravy je však zrejmé, že tieto ujmy sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo na základe bodového ohodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení v živote a spoločnosti. Citované ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. teda upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom ale napríklad aj v politickom či športovom živote. Pokrývajú teda náhradu všestranných obmedzení poškodeného v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia. V nadväznosti na uvedené považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť (aj keď krajský súd sa tým bližšie nezoberal), že platná právna úprava počíta aj s možnosťou zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia najviac o 50 % (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.), pričom aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky túto možnosť nespája výlučne s uznaním invalidity (uznesenie sp. zn. 5 Cdo

212/2010 z 29. novembra 2011). Takéto zvýšenie pritom prichádza do úvahy v takých prípadoch, kde paušalizovaná náhrada sťaženia spoločenského uplatnenia cez bodové ohodnotenie celkom zjavne neplní dostatočne satisfakčnú a reparačnú funkciu a je na mieste a v záujme spravodlivého usporiadania porušených vzťahov túto náhradu súdom zvýšiť. Aj preto je z pohľadu ústavného súdu právny záver krajského súdu o odškodnení dôsledkov poškodenia zdravia aj v súkromnom a rodinnom živote prostredníctvom inštitútu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ústavne konformný a akceptovateľný." S ohľadom na uvedené, nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky považuje za ústavne konformný a akceptovateľný taký právny názor, že dôsledky poškodenia zdravia aj v súkromnom a rodinnom živote (vrátane športového života) sa odškodňujú prostredníctvom inštitútu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, priklonil sa k tomuto záveru a na základe uvedeného mal za to, že dôsledky ujmy na zdraví u žalobkyne, ktoré sa prípadne prejavili aj v jej súkromnom, rodinnom a športovom živote, sa odškodňujú prostredníctvom inštitútu sťaženia spoločenského uplatnenia. V predmetnom prípade žalobkyňa už bola odškodnená prostredníctvom bolestného (bolestné nebolo predmetom tohto konania) ako aj prostredníctvom sťaženia spoločenského uplatnenia (žalovaný po podaní žaloby uhradil žalobkyňi nárok na odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.766 Eur). Vzhľadom na uvedené považoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodný. Navyše, v prejednávanej veci neexistujú ani dôvody pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. júna 2011, sp. zn. 4 Cdo 232/2010). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v prejednávanej veci nevznikla žalobkyňi závažná ujma. Znalec W.. B. V. v znaleckom posudku č. 1/2018 uviedol, že žalobkyňa nebola v dôsledku dopravnej nehody vyradená zo spoločenského ani športového života a naďalej sa môže venovať všetkým aktivitám. Znalec okrem iného v znaleckom posudku konštatoval, že (i) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje výraznejšie ovplyvnenie ďalších športových a spoločenských aktivít žalobkyne (odpoveď na otázku č. 6); (ii) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú príčinu, resp. nemá výraznejší vplyv na vznik eventuálnych ďalších poškodení zdravia u žalobkyne (odpoveď na otázku č. 7); (iii) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú prekážku v rekreačnej športovej činnosti ako je bicyklovanie, plávanie a beh (odpoveď na otázku č. 8). Poškodenie zdravia žalobkyne v dôsledku dopravnej nehody nemalo vplyv ani na jej profesijný život, nakoľko žalobkyňa mohla naďalej pracovať vo svojej pôvodnej profesii (ako administratívna pracovníčka). Sporná dopravná nehoda preto nezasiahla do osobného, pracovného ani rodinného života v takej miere, že by zakladala akékoľvek nároky žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa by preto podľa jeho názoru nemala nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani v prípade, ak by bolo možné kumulatívne uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a nárokov na náhradu za škodu na zdraví (čo však v danom prípade podľa názoru súdu vzhľadom na vyššie uvedené nie je možné). Vzhľadom na uvedené súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobkyňou - uložiť znalcovi, ktorý bol ustanovený súdom (W.. B. V.) dve doplňujúce otázky majúce za to, že uvedený dôkaz by prispel k objasneniu výšky rozsahu nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila v tomto konaní a prispel by aj k jednoznačnej odpovedi na námietky žalovaného súvisiace so zlučovaním nároku na odškodnenie škody na zdraví, nakoľko žalobkyňa sa domnieva, že ide o dva samostatné nároky, ktorých rozdielnosť práve v tomto konaní vystupuje do popredia, kedy následky poškodenia zdravia uvedené v znaleckom posudku sú charakterizované ako ľahké alebo max. stredného charakteru, ale následky alebo poškodenia v sfére nemajetkovej ujmy a spoločenského života sú zjavné a citeľné. Znalec sa v znaleckom posudku jednoznačne vyjadril, že ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje výraznejšie ovplyvnenie ďalších športových a spoločenských aktivít žalobkyne, nepredstavuje evidentnú príčinu, resp. nemá výraznejší vplyv na vznik event. ďalších poškodení zdravia u žalobkyne a nepredstavuje evidentnú prekážku v rekreačnej športovej činnosti ako je bicyklovanie, plávanie a beh. Znalec bol následne vypočutý na pojednávaní dňa 08.11.2018, kde sa vyjadril k námietkam žalobkyne a presvedčivo obhájil závery znaleckého posudku. Žalobkyňa síce nesúhlasila so závermi znaleckého posudku W.. V., závery znalca však kvalifikovane nespochybnila. Žalobkyňi nič nebránilo v tom, aby predložila súkromný znalecký posudok, prípadne bezprostredne po vylúčení znalca (ako ho považovala za nedostačujúci) navrhla vykonanie ďalšieho dôkazného prostriedku na preukázanie svojich tvrdení. Navyše, žalobkyňa ani kvalifikovane nespochybnila závery znaleckého posudku W.. V. a nešpecifikovala dôvody, pre ktoré by tento znalecký posudok nemal byť spoľahlivý a

presvedčivý. Bez kvalifikovaného spochybnenia znaleckého posudku W.. V. neexistuje dôvod vykonať vo veci ďalšie znalecké dokazovanie. O pravdivosti záverov znalca svedčia aj nedávne športové aktivity žalobkyne, žalobkyňa ako členka športového klubu G. G. Z. sa od júna do septembra roku 2021 zúčastnila 6 športových podujatí, 5 triatlonov a jedného duatlonu. Za neurčitý súd považoval aj návrh žalobkyne doplniť dokazovanie o výsluch "jedného člena triatlonového klubu". Žalobkyňa síce na pojednávaní dňa 26.11.2020 uviedla, že súdu oznámi meno, priezvisko a adresu svedka, ktorého navrhuje vypočuť, neuviedla však skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané. Návrh na výsluch svedka preto nemá zákonné náležitosti podľa § 197 ods. 2 C.s.p. a nemožno naň prihliadať. Vzhľadom na všetky vyššie skutočnosti považoval výsluch jedného člena triatlonového klubu ako svedka aj za nadbytočný, nakoľko už vykonal výsluch svedka: V.. R. K., ktorá je z komunity triatlonistov a so žalobkyňou sa pozná od roku 2011 alebo 2012, kedy svedkyňa začínala s triatlonom. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považoval žalobu žalobkyne za dôvodnú iba v časti o zaplatenie sumy 1.984,13 Eur titulom nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti a v tejto časti žalobe vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. Poukázal na to, že ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. V danom prípade si žalobkyňa uplatňovala 2 samostatné nároky - náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, teda pri tomto nároku možno konštatovať, že žalovaný mal úspech v rozsahu 100 %. Náhradu škody si žalobkyňa uplatnila nasledovne: pôvodne si žalobkyňa uplatnila náhradu škody vo výške 4.980,70 Eur, následne žalobu vzala späť v časti 148,39 Eur (v tejto časti bol úspešný žalovaný, nakoľko žalobkyňa vzala späť žalobu bez uvedenia relevantného dôvodu uvádzajúc, že pôvodne uplatnený nárok prehodnotila) a v časti 166,31 Eur (aj v tejto časti bol úspešný žalovaný, nakoľko žalobkyňa vzala späť z dôvodu, že omylom nezohľadnila úhradu žalovaného, pričom ako vyplýva z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 20.10.2016, žalovaný túto sumu uhradil už pred podaním žaloby). Následne dňa rozšírila nárok na náhradu straty na zárobku počas PN zo sumy 1.998,58 Eur na sumu 8.752,90 Eur (t.j. o sumu 6.754,33 Eur), pričom zároveň vzala žalobu späť v časti nároku na náhradu straty na zárobku počas PN vo výške 1.522,25 Eur a v časti nároku na odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.766 Eur (v tejto časti bola úspešná žalobkyňa z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným po podaní žaloby). Celkovo si tak žalobkyňa v konaní uplatnila sumu 11.735,03 Eur (4.980,70 Eur + 6.754,33 Eur), pričom žalobkyňu možno považovať za úspešnú v časti 5.272,38 Eur (priznaná suma 1.984,13 Eur + čiastočné späťvzatie vo výške 1.766 Eur + 1.522,25 Eur), teda pri tomto nároku mala úspech v rozsahu 44,93 %. Žalovaného možno považovať za úspešného v časti 6.462,65 Eur (čiastočné späťvzatie vo výške 148,39 Eur + 166,31 Eur a v časti 6.147,95 Eur, v ktorej bola žaloba zamietnutá - suma pozostáva z 390 Eur - náklady na liečenie, 511,43 Eur vecná škoda a 5.246,52 Eur strata na zárobku počas PN), žalovaný teda pri tomto nároku mal úspech v rozsahu 55,07 %. Aby bolo možné určiť pomer úspechu a neúspechu v celom konaní, je potrebné každý z dvoch uplatnených nárokov považovať za 1/2-icu celku resp. 50 % z celkovo uplatneného nároku (pričom je potrebné ich z tohto hľadiska považovať za rovnocenné nároky, hoci ich výška bola rozdielna). Do celkového rozsahu úspechu žalovaného je potom potrebné započítať úspech v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v celom rozsahu, teda 50 %. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, tam bol žalovaný úspešný v rozsahu 55,07 %, teda 55,07 % z 50 %, čo predstavuje 27,54 % z celkovo uplatneného nároku. Celkový pomer úspechu žalovaného v konaní tak predstavuje 77,54 % (50 % + 27,54 %). Rovnaký výsledok možno dosiahnuť, keď sa vypočíta aritmetický priemer pomeru úspechu v jednotlivých nárokoch (100 % + 55,07 % = 155,07 % : 2 = zaokrúhlene 77,54 %). Žalovaný mal teda v konaní úspech v rozsahu 77,54 % a neúspech v rozsahu 22,46 %. Žalovanému preto priznal náhradu trov konania v rozsahu 55,08 % (77,54 % - 22,46 %).

4. Proti tomuto rozsudku podala do zamietajúceho výroku vo veci samej v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a aj vo zvyšnej časti žalobe vyhovieť, prípadne ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní namieťa, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ ide o liečenie metódou rázových vín, ktoré jej odporučil ošetrojúci lekár W.. Z., a ako opodstatnenú ju označil aj v znaleckom posudku znalec W.. V., čím účelnosť týchto nákladov jednoznačne preukázala. V tomto smere nemôže viac preukázať a rovnako tak nemôže zodpovedať za úspešnosť a účelnosť ošetrojúcim lekárom doporučenej liečebnej metódy. Vykladať ustanovenie § 449 ods. 1 OZ z hľadiska účelnosti na jej ťarchu v zmysle či liečebná metóda je

alebo nie je alebo bude úspešná, aký bude mať vplyv na celkový proces hojenia, do akej miery je úspešná a podľa toho uplatnené náklady na túto liečebnú metódu priznať alebo nie, je podľa jej názoru jednak vysoko odbornou medicínskou témou, a jednak nesprávnou interpretáciou uvedeného ustanovenia. Za úspešnosť tejto liečebnej metódy nenesie v žiadnom prípade zodpovednosť ani sám ošetrojúci lekár, nie to ešte ona ako poškodený. V tomto súd prvej inštancie zásadne pochybil. V neposlednom rade opodstatnenosť/odôvodnenosť tejto metódy a úspešnosť tejto metódy v tomto prípade osvedčila sama skutočnosť, že po utrpených zraneniach uvedených v zdravotnej dokumentácii mohla opäť, aj keď zo značnými prekážkami a bolesťami a v obmedzenom režime, začať trénovať a pretekať. V tejto súvislosti poukázala aj na právne závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 3129/2011 a konštatovala, že žaloba je v tejto časti opodstatnená. Ďalej uviedla, že súd jej nesprávne odmietol priznať aj nárok na náhradu nákladov na účasť na pretekoch vo výške 228 eur, pričom pri tomto nároku nesprávne právne posúdil vec a skutkový stav. Dostatočne totiž preukázala, že pri riadnom behu udalostí, bez zásahu škodcu do tohto behu udalostí, by sa pretekov, ktorých účasť bola podmienená zaplatením poplatkov (licencie) zúčastnila. Ak žalovaný tvrdí opak musí to preukázať. Opačný postup by ju ako poškodenú zaťažoval dôkazným bremenom staval do objektívne neprekonateľných dôkazných problémov. K tomu poukázala na právne závery vyplývajúce z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 716/2016 z 24. októbra 2017, ktorý sa zaoberá zodpovednosťou za škodu na zdraví a preukazovaním jej vzniku (dokazovaním príčinnej súvislosti žalobcom), analogicky ako v tomto prípade. Poukázala na to, že ak mal žalovaný pochybnosti o riadnom behu udalostí a sponchyboval súvislosť porušenia povinností škodcu s nemožnosťou jej účasti na pretekoch, ktorá bola podmienená zaplatením licencie (a teda zmenšením jej majetku pred škodovou udalosťou), mal preukázať, prečo by sa pri riadnom behu udalostí nemala ako trénujúca na uvedené preteky, týchto pretekov zúčastniť. O to viac, že v tomto prípade, nezbavujúc na dôsledky, ktoré jej hrozili účasťou na pretekoch v priebehu tohto súdneho konania, sa aj niekoľkých pretekov po zlepšení zdravotného stavu zúčastnila. Súd pri tomto nároku taktiež podľa jej názoru nesprávne dôvodil, že uvedený finančný náklad na licencie na preteky (poplatky) nemožno hradiť zo zákonného poistenia. K tomu poukázala na to, že v súlade s právnymi závermi vyplývajúcimi z uznesenia ÚS SR sp. zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016, za určitých okolností slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu, v súlade s potrebou eurokonformného výkladu, pričom v SMERNICI EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, sa uvádza : " ... (22) Osobnú ujmu a škodu na majetku, ktorú utrpeli chodci, cyklisti a iní nemotorizovaní užívatelia cesty, ktorí sú obvyčajne najslabšími účastníkmi nehody, by malo pokrývať povinné poistenie vozidla účastného na nehode, kde majú nárok na odškodnenie podľa vnútroštátneho občianskeho práva. Toto ustanovenie nepredurčuje zodpovednosť za škodu alebo úroveň výšky odškodného pri konkrétnej nehode podľa vnútroštátnych právnych predpisov. Článok 3 Povinnosť poistiť motorové vozidlo ... Každý členský štát prijme všetky vhodné opatrenia, aby zabezpečil, že poisťna zmluva pokrýva tiež: a) podľa právnych predpisov platných v iných členských štátoch akúkoľvek škodu, ktorá je spôsobená na území týchto štátov; b) akúkoľvek škodu, ktorú utrpeli štátni príslušníci členských štátov počas priamej cesty medzi dvoma územiami, na ktorých platí zmluva, ak neexistuje žiadna kancelária národného poisťovateľa zodpovedného za územie, ktorým sa prechádza; v tomto prípade škoda bude pokrytá v súlade s právnymi predpismi o povinnom poistení platnými v členskom štáte, na území ktorého sa vozidlo obvykle nachádza. Poistenie uvedené v prvom pododseku povinne pokrýva škodu na majetku, ako aj ujmy na zdraví.". Podľa jej názoru došlo znemožnením jej účasti na uvedených pretekoch, za ktoré, aby si na nich zabezpečila účasť, musela zaplatiť licencie, ku škode na jej majetku, nech túto škodu nazveme akokoľvek, a preto je aj v tejto časti jej žaloba opodstatnená. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade škody na poškodených veciach vo vzťahu k dioptrickým okuliarom vo výške 262,40 eura a prilbe vo výške 21,03 eura, spolu vo výške 283,43 eura, zdôraznila, že súd takýto postup zvolil preto, aby jeho rozhodnutie nebolo v rozpore so zásadou, že poškodený nemá náhradou škody získať viac, než je skutočná ujma v jeho majetkovej sfére a ak by sa poškodený snažil opraviť okuliare a prilbu, ktoré boli nehodou zničené do tej miery, že bolo veľmi nákladné, ich opraviť, musel by tieto náklady poškodenej žalobkyni preplatiť, nakoľko to bola skutočná škoda, ktorá na okuliaroch a prilbe vznikla. Súd teda v podstate svojím rozhodnutím podporuje menej hospodárnu alternatívu, kedy tvrdí, že poškodení majú svoje veci nechať opraviť, aj keď ich oprava bude dvakrát nákladnejšia ako nová vec, ktorá bola pri nehode poškodená. Ale v takom prípade, by zas súd argumentoval, že bolo nevhodné opravovať za každú cenu pri nehode

poškodenú vec. Poškodený teda ťahá za kratší koniec tak či tak. Preto sa pri argumentácii odvolávala na nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2221/07, pričom cyklistická prilba, ako sa uvádza v návode na použitie tejto pomôcky, je ochranná pomôcka, s ktorou možno padnúť a buchnúť s ňou iba raz. V opačnom prípade, výrobca negarantuje jej celistvosť a funkčnosť a musí sa aj keď zdanlivo nepoškodená, celá vymeniť. Súd prvej inštancie jej preto mal aj túto časť nároku na náhradu škody na majetku priznať. Ak by predsa nehoda nenastala, nemala by dôvod meniť ani opravovať ani okuliare ani prilbu. V situácii, ako o tomto nároku súd prvej inštancie rozhodol, musí časť škody znášať sama, hoci vinnikom je škodca. To nemá vzhľadom na princíp nákladných opráv veľmi poškodených vecí logiku (toto rozhodnutie tento princíp podporuje) a nie je to spravodlivé. Napokon, pokiaľ ide o uplatnený nárok titulom ochrany osobnosti v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 100.000 eur, v tejto časti súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K súbehu nárokov podľa § 13 ods. 2 a § 444 Občianskeho zákonníka sa v slovenskej právnej praxi objavili dva protichodné názory na okruh nárokov v súvislosti s poškodením zdravia (spravidla spôsobeným dopravnou nehodou). "Ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného." rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 - publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015. Podľa prvého názoru premietnutého v uvedenom rozhodnutí NS SR je možné pri poškodení zdravia uplatňovať popri sebe (i) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 11 a nasl. OZ a (ii) nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. OZ, resp. § 444 OZ, pretože uplatnením každého z týchto nárokov sa odškodňuje (zmiernuje) obsahovo iná ujma na strane dotknutej osoby. Podľa druhého (opačného) názoru je nemajetková ujma krytá v slovenskej právnej úprave cez ustanovenia zákona o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia - v zmysle tohto názoru sú nemajetková ujma a sťaženie spoločenského uplatnenia nárokmi nemajetkovej povahy odškodňované podľa § 444 OZ. Vychádza sa z toho, že nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia má povahu špeciálnej úpravy vo vzťahu k ochrane osobnosti (k tomuto opačnému aj súdom prvej inštancie preferovanému názoru sa priklonil Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 426/2014-31 zo dňa 13. augusta 2014). Názor, že ujma v osobnostnej sfére spôsobená zásahom do zdravia dotknutej fyzickej osoby je pokrytá inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ a preto je vylúčená možnosť jej náhrady prostredníctvom ustanovení o práve na ochranu osobnosti, podľa nášho názoru, a aj názoru odbornej verejnosti, nekorešponduje s právnym poriadkom. Z koncepcie právnej úpravy, ktorá rozlišuje medzi inštitútom ochrany osobnosti a náhrady škody vyplýva, že nároky majúce základ v týchto inštitútoch sú samostatné a vzájomne nezávislé - zároveň je potrebné podotknúť, že každý z týchto inštitútov poskytuje ochranu iným zložkám v rámci duševnej integrity jednotlivca. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychicko-morálnej integrity osoby, pričom právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje prevažne ochranu pri zásahoch do fyzickej integrity jednotlivca. Tieto nároky sledujú ochranu rôznych záujmov je preto potrebné považovať za rovnocenné a samostatné. Nie je možné vylúčiť, že jedným konaním budú súčasne naplnené predpoklady zodpovednosti za zásah do osobnostných práv ako aj podmienky na náhradu škody. Správnosť záveru komentovaného rozhodnutia potvrdzuje aj česká súdna prax, podľa ktorej "Právo na ochranu zdravia je pak bez jakékoliv pochybnosti pro každého jedním z nejvýznamnějších, neboť má bezprostřední dopad na kvalitu existence fyzické osoby, resp. na její existenci vůbec. Lze proto uzavřít, že dovolatelka se mylí, pokud dovozuje (případně spíše dovozuje účelově), že uplatnění nároků z titulu práva na ochranu osobnosti supluje resp. doplňuje a rozšiřuje rozsah náhrady škody podle ustanovení § 442 a nasl. o.z. (resp. § 420 a nasl. o.z.), neboť se jedná o zcela svébytné a samostatné nároky podmíněné rozrůzněnou sférou ochrany, kterou poskytuje občanský zákoník." Uznesenie NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 154/2007 zo dňa 28.06.2007 Rovnocennosť, rôznorodosť a koncepčná samostatnosť vylučuje ponímanie vzťahu týchto inštitútov ako vzťahu všeobecného a osobitného - navyše v tomto smere nie je zrejmé z akého dôvodu je práve nárok na náhradu škody špeciálnou úpravou a ustanovenia

o ochrane osobnosti všeobecnou úpravou. Podľa nášho názoru nie je na mieste argumentácia zásadou non bis in idem, pretože v danom prípade ide o súbeh nárokov obdobne ako je tomu pri jednočinnom súbehu v trestnom práve, kde jedným konaním možno naplniť viacero skutkových podstát trestného činu, t. j. jeden skutok možno subsumovať a posúdiť z hľadiska naplnenia viacerých skutkových podstát. Preto nie je vylúčené, aby napríklad v dôsledku spôsobenia dopravnej nehody spojenej so zásahom do práva na ochranu zdravia vznikli dotknutej osobe nároky vyplývajúce z ustanovení o náhrade škody ako aj ustanovení o ochrane osobnosti. Tomuto výkladu nasvedčuje aj vyššie uvedený rozdielny účel oboch inštitútov, ktoré sledujú odstránenie, resp. zmiernenie iného druhu ujmy, rozličné predpoklady zodpovednosti (objektívna vs. subjektívna zodpovednosť), odlišný výpočet výšky náhrady spôsobenej ujmy a pod.. " ...je zřejmé, že odvolací soud vztáhl porušení právní povinnosti k jinému počínání lékaře žalované a spojil důvody pro odškodnění s jiným typem následku, než jak jej žalobci vymezili v žalobě. Ostatně v návaznosti na toto odlišné vymezení skutku nárok logicky odlišně kvalifikoval právně, neboť namísto požadované náhrady typově náležející pod ustanovení § 444 odst. 3 obč. zák. rozhodl o zadostiučinění podle § 11 a 13 obč. zák. Podle ustálené judikatury dovolacího soudu přitom uplatnění nároků z titulu práva na ochranu osobnosti nesupluje, nýbrž doplňuje a rozšiřuje rozsah náhrady škody a jedná se o zcela svébytné a samostatné nároky (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 30 Cdo 154/2007, publikované pod C 5363 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek, C. H. Beck)" rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.02.2018, sp. zn. 25 Cdo 1725/2016 " Nelze přehlédnout ani to, že každý z výše uvedených institutů směřuje k odškodnění jiných dopadů do sféry poškozeného a společně jim je pouze to, že se jedná o újmy nemajetkové. Zatímco smyslem odškodnění např. za ztížení společenského uplatnění je nahradit poškozenému handicap oproti dřívějšímu způsobu života a smyslem jednorázového odškodnění pozůstalých je snaha o zmírnění citového strádání ze ztráty blízké osoby, nemajetková újma způsobená typicky porušením práva na vydání rozhodnutí v přiměřené době spočívá v reparaci úzkosti, duševního stresu a nejistoty z očekávaného výsledku sporu, který může do budoucna ovlivnit život poškozeného. Pro všechny typy odškodnění je společné, že se snaží prostřednictvím kompenzačního prostředku náhrady, většinou v peněžité formě, nahradit něco, co nahradit nelze. Nelze však porovnávat, která z výše uvedených újem je závažnější, a za kterou by čistě teoreticky přináleženo vyšší zadostiučinění. Ústavní soud k tomu ve svém nálezu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 16/04, dostupném na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz/> uvedl, že tato úprava je natolik paušální, že ji nelze považovat za vyčerpávající řešení daného problému, proto nevylučuje, aby se dotčené osoby domáhaly další satisfakce podle ustanovení na ochranu osobnosti. " rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2933/2009 z 23. února 2011 K existencii nároku na náhradu nemajetkové ujmy způsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach Podľa jej právne správne uplatnila nárok na ochranu osobnosti (§11-13 OZ) a navrhla súdu, aby v ňou stanovenom rámci určil výšku náhrady za zásah do jej práva na súkromie. Pod ochranu osobnosti je zahrnutá aj ochrana súkromia, ktorá zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Jednou z hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku, ktorej rešpektovanie musí občianske právo voči subjektom v rovnakom postavení zabezpečovať, je právo na súkromie. Je teda čisto individuálnym právom každého jednotlivca akou formou, a s akým obsahom právo na svoje súkromie napĺňa. V prípade žalobkyne išlo o športové aktivity na vyššej rekreačnej úrovni pretekára (nie profesionálnej). Súd uviedol, že jej nárok nie je dôvodný nakoľko sa v jej prípade nejedná o závažnú ujmu a že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v prejednávanej veci jej nevznikla závažná ujma. Znalec W. B. V. v znaleckom posudku č. 1/2018 uviedol, že nebola v dôsledku dopravnej nehody vyradená zo spoločenského ani športového života a naďalej sa môže venovať všetkým aktivitám. Znalec okrem iného v znaleckom posudku konštatoval, že (i) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje výraznejšie ovplyvnenie ďalších športových a spoločenských aktivít žalobkyne (odpoveď na otázku č. 6); (ii) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú príčinu, resp. nemá výraznejší vplyv na vznik eventuality ďalších poškodení zdravia u žalobkyne (odpoveď na otázku č. 7); (iii) ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú prekážku v rekreačnej športovej činnosti ako je bicyklovanie, plávanie a beh (odpoveď na otázku č. 8). Zároveň súd konštatuje, že poškodenie jej zdravia v dôsledku dopravnej nehody nemalo vplyv ani na jej profesijný život, nakoľko mohla naďalej pracovať vo svojej pôvodnej profesii (ako administratívna pracovníčka) a teda, že dopravná nehoda preto nezasiahla do osobného, pracovného ani rodinného života v takej miere, že by zakladala akékoľvek nároky na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd však pri uvedenom vyhodnocovaní dôkazov a skutkovej situácie absolútne nezohľadnil jej osobnostnú situáciu po nehode, až do momentu opätovného návratu k tréningu a pretekovej aktivite, v obmedzenom rozsahu a nižšej intenzite ako pred nehodou, čo treba taktiež vziať do úvahy. Súdny znalec ju privítal po preštudovaní spisu na kontrolnom vyšetrení otázkou: "Máte vnúcatá? Po kladnej odpovedi sa jej znalec opýtal: Tak

prečo a im nevenujete, ale sa tu naháňate..." Uvedená poznámka pomerne presne charakterizuje prístup znalca, ale v neposlednom rade aj súdu prvej inštancie k jej situácii. Čo sa má čo dáma v dôchodkovom veku preháňať po ceste na cestnom bicykli, plávať a behať vo vysokom tempe na tréningoch a pretekoch a zúčastňovať sa tréningových táborov ... Presne týmto názorom dal znalec, ale vo svojej podstate aj súd najavo ako spoločnosť vníma starších ľudí a ako nazerá na ich práva na ochranu osobnosti, a v jej rámci na právo na súkromie a ich dodržiavanie. Je vecou každého človeka, bez ohľadu na vek, farbu pleti či spoločenské postavenie, ako bude počas života svoje právo na súkromie naplňovať. Do tohto individuálneho práva nemá právomoc zasahovať ani vinník dopravnej nehody, ani znalec ani sudca. Ona sa rozhodla, že sa bude venovať triatlonu, nakoľko na to mala svoje dôvody a do tohto jej rozhodnutia, ako bude svoje individuálne práva na súkromie naplňovať, bolo zasiahnuté. Spôsobenými zraneniami bola prerušená nielen jej športová činnosť, ale aj rodinné, pracovné a spoločenské aktivity, ktorú právo na súkromie a rodinný život v sebe obsahuje. Bez ohľadu na intenzitu samotného fyzického zranenia utrpeneho pri dopravnej nehode, bola zavineníím inej osoby na 2,5 roku absolútne vylúčená zo svojho životného cyklu zásahom do jej práva na rodinný život a súkromie a na ďalšie 3 roky výrazne obmedzená v dovtedajšom spôsobe života a naplňovaní jej individuálneho práva na rodinný život a súkromie. Túto skutočnosť súd vo svojom rozhodovaní absolútne nezohľadnil. Ak sa fyzickej osobe zasiahne výrazným a bolestivým spôsobom na 5,5 roka do práva na rodinný život a súkromie je spravodlivé to ignorovať len preto, lebo súdu v danom konkrétnom prípade na odškodnenie chýbajú závažné následky? To je subjektívne a veľmi individuálne konštruovaná kategória následku, ktorá podľa jej názoru bola v tomto prípade naplnená. Má dcéru v zahraničí a okrem zamestnania sa naplno v celom rozsahu svojho voľného času venovala veľmi náročnému športu, kde čo i len jednomesačná absencia v tréningovom cykle ovplyvňuje nie len individuálnu zdravotnú stránku každého triatlonistu ale ovplyvňuje samozrejme aj zdravotnú, spoločenskú a športovú stránku života triatlonistu. Navyiac, ak ide o pretekársku športovú činnosť, nemožno ju zamieňať za činnosť rekreačnú (hoci nie je profesionálna), tak ako to uviedol znalec, bez ohľadu na vek. Uvedené však súd nezohľadňoval aj preto, že na jej nárok nazerá ako na nárok na škodu na zdraví, nie ako na nárok na odškodnenie neoprávneného zásahu do práva na súkromie. V neposlednom rade je dôležité upozorniť aj na fakt, že znalec vo svojom posudku uviedol, že určité jej zdravotné ťažkosti, ktoré sa objavili, prípadne zhoršili dopravnou nehodou, nesúvisia s úrazom utrpeneým pri nehode. To podľa znalca z oblasti medicíny nemalo vplyv na celkové následky dopravnej nehody a teda na následky vo sfére ochrany jej osobnosti. K tejto otázke - aký vplyv mali zranenia žalobkyne utrpeneé pri dopravnej nehode na jej celkovú zdravotnú situáciu, žiadala znalca ešte vypočítať, čo však súd nepripustil. Toto posúdenie už však nepatrilo znalcovi, ale súdu. V tejto súvislosti preto upozorňuje na pravidlo eggshell skull, t. j. pravidlo, v súlade s ktorým sa pri uložení povinnosti škodcu nahradiť spôsobenú ujmu neberú do úvahy zdravotné predispozície poškodeného k vzniku ujmy, ktoré existovali pred časom konania škodcu a ktoré prispeli k vzniku výrazne vyššieho rozsahu ujmy, aký bolo možné reálne predvídať ako následok daného konania škodcu alebo ktoré by v konečnom dôsledku samé aj bez daného protiprávneho konania alebo škodnej udalosti viedli k zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného alebo k jeho smrti. The Eggshell Skull Rule sa zaoberá práve touto dilemou práva mimozmluvnej náhrady škody, úvahou o pravidle - v súčasnosti pomerne rozšírenom v rôznych právnych systémoch - eggshell skull, t. j. pravidle, v súlade s ktorým sa pri uložení povinnosti škodcu nahradiť spôsobenú ujmu na zdraví neberú do úvahy zdravotné predispozície poškodeného k vzniku ujmy, ktoré existovali pred časom konania škodcu a ktoré prispeli k vzniku výrazne vyššieho rozsahu ujmy, aký bolo možné reálne predvídať ako následok daného konania škodcu alebo ktoré by v konečnom dôsledku samé aj bez daného protiprávneho konania alebo škodnej udalosti viedli k zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného alebo k jeho smrti. V systéme common law, kde uvedený inštitút i jeho pomenovanie majú pôvod, sa podstata tohto pravidla vyjadruje spojením, že "škodca musí brať poškodeného tak, ako ho nájde". Uplatnením tohto pravidla teda dochádza k tomu, že na škodcu je prenesené riziko, že môže svojim konaním nepriaznivo zasiahnuť osobu s fyzickou (alebo psychickou) abnormalitou, v dôsledku čoho škoda spôsobená tomuto subjektu rozsahom presahuje škodu potenciálne vznikajúcu u "priemerného" poškodeného (t. j. u takého, u ktorého nie je daná špecifická predispozícia). Existencia a obsahové kontúry takto koncipovaného pravidla sa dotýkajú elementárneho imperatívu ekvity a materiálnej rovnosti v občiansko-právnych vzťahoch, tak ako sú chápané v súčasnej dobe. O období skúmaného pravidla v našich podmienkach možno označiť jednu z právnych viet dlhodobo citovaného judikátu Najvyššieho súdu Českej republiky publikovaného pod č. R 21/1992, podľa ktorej: "Príčinná súvislosť medzi zavineneým protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody na zdraví musí byť bezpečne preukázaná, nestačí tu iba pravdepodobnosť; nemožno ju však vylučovať iba z toho dôvodu, že protiprávne konanie škodcu dovŕšilo už existujúci nepriaznivý zdravotný (duševný) stav poškodeného." Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty sa z hľadiska presvedčivosti a legálnej konformnosti prikláňa

skôr k záveru, ku ktorému dospel Najvyšší súd SR vo vyššie komentovanom rozhodnutí o odlišnosti nárokov na náhradu škody a náhradu za zásah do práva na súkromie. Vo sfére ochrany osobnosti jej bola spôsobená ujma zásahom do jej práva na rodinný život a súkromie, a preto je potrebné jej náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti v rozsahu uplatnenom žalobou priznať. Napokon namietala, že súd podľa jej názoru neprávne rozhodol aj pokiaľ ide o náhradu trov konania a rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., tak že nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v tejto časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, teda pri tomto nároku možno konštatovať, že žalovaný mal úspech v rozsahu 100 %. V tejto časti nároku na náhradu trov tak neprihliadol na jej argumentáciu uvedenú vo vyjadrení zo dňa 13.9.2022. V predmetnej veci ide o individuálne posudzovanú škodu na zdraví a nemajetkovú ujmu, tak ako pri každom inom prípade, kde súd každý prípad poškodeného posudzuje jednotlivo, podľa jeho individuálnych zdravotných, ako aj telesných dispozícií, jeho imunity, doterajšieho individuálneho životného štýlu ako aj rodinnej, spoločenskej a sociálno-ekonomickej situácie. Zovšeobecňovanie prípadov odškodňovania je z uvedeného dôvodu preto veľmi diskutabilné, nesprávne a zavádzajúce. Vždy sa posudzuje individuálny prípad. Aj preto zákonodarcu ponechal posudzovanie takýchto prípadov odškodňovania na voľnú úvahu súdu podporovanú znaleckým dokazovaním, kedy je aj nepatrný úspech posudzovaný ako úspech celkový. To má svoj význam aj v zabezpečení prístupu poškodených obetí dopravných nehôd k spravodlivosti. Ak pripustíme názor, že sa riadime len čisto ustanovením zákona o úspešnosti či neúspešnosti sporovej strany, množstvo oprávnených nárokov poškodených by po neoprávnenom odmietnutí poisťovňami zostalo neodškodnených len preto, že by sa poškodení obávali náhrady trov priznaných voči nim. Pritom sa niekedy aj nesprávne stanovena výška nemôže nijako zneužiť v neprospech poisťovne prípadne škodcu, nakoľko sú niekoľko rokov judikované pravidlá čiastočného úspechu považované za úspech celkový avšak iba zo súdom priznanej sumy. Takto k zneužitiu pôvodne vyššie uplatneného nároku na odškodnenie poškodeného nemôže v žiadnom prípade dochádzať. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 C.s.p. súdom nie je v súlade s ústavou. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom (prípadne aj viacerými znalcami) môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody "iba" odhaduje. Aj tu je zrejme primárnym fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Nemožno však opomenúť ani fakt, že strany zámerne výšku sporu nadhodnotia, aby napr. odmena advokáta bola čo najvyššia a pod. Súdna prax sa v takom prípade prikláňala k riešeniu, a to najmä s ohľadom na zastúpenie strany advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci, a napriek tomu, že bol žalobca v základe sporu úspešný, takýto výkon práva by ho nemal chrániť a náhradu trov konania nepriznávala nikomu alebo postupovala podľa zásady úspechu. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu "úspech vo veci" (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. V súdnych konaniach pri uplatnení si nároku na náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti (§ 11-13 OZ) ako poškodená nemá inú možnosť, len svojím návrhom stanoviť/odhadnúť výšku tohto nároku a uplatňovať tento nárok pred súdom. Existencia a výška nároku na náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti (§ 11-13 OZ) závisí od voľnej úvahy súdu a znaleckého posúdenia. Pokiaľ o tomto nároku súd nerozhodne, tento nárok neexistuje. Rozhodnutie o takomto nároku tu má teda konštitutívny charakter. To však súd v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnil. Vyslovila názor, že v prípadoch uplatnenia náhrady za zásah do rozhodovania do práva na ochranu osobnosti nemôže ísť o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva, ani o šikanóznny výkon práva, nakoľko o ňom má v konaní konštitutívnym rozhodnutím súd ešte len rozhodnúť. Je potom logické a v súlade s právom, že do momentu, kedy súd o existencii uvedených nárokov nerozhodnú, nemožno podľa nášho názoru o uvedenom nároku ani uvažovať, a teda sa so žalovaným na ňom ani mimosúdne dohodnúť. Inak povedané, ak jej súd aj nárok na náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti v rozsahu 0 - 100 000 € neprizná, nemožno ju "trestať" náhradou trov konania priznaných žalovanému. Ak by sme prijali argument súdu prvej inštancie, že je treba ísť striktnie podľa znenia zákona (C.s.p.) a rozhodovať podľa plného úspechu žalovaného pri zamietnutí nároku závislého od úvahy súdu a znaleckého posúdenia, výsledným efektom by podľa jej názoru bola situácia, kedy sa poškodení budú báť si uplatňovať svoje práva dotknuté zásahom do práva na ochranu osobnosti alebo aj práva na mimoriadne odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorého existencia a výška taktiež závisí od úvahy súdu a znaleckého posúdenia. V prospech argumentu nepriznať v prípadoch neúspešného uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom náhradu trov konania žalovaným v súlade s princípom

plného úspechu v konaní, svedčia aj iné skutočnosti, ako tomu je aj v tomto prípade. Predovšetkým s uvedeným argumentom nemožno súhlasiť z dôvodu, že aj C.s.p. pripúšťa z citovanej normy (§ 255 ods. 1 C.s.p.), resp. pravidla o plnom úspechu žalobcu výnimky v podobe postupu podľa § 257 C.s.p., aj keď má ísť v prípade jeho aplikácie o osobitný prípad. V tomto konkrétnom prípade sú splnené kritériá vymedzené uvedeným ustanovením. Ako poškodený na zdraví utrpela zranenia s následným dôsledkami do budúcnosti, čo čiastočne znásobili aj predchádzajúce skryté zdravotné ťažkosti, ktoré však nemôžu byť vykladané na jej ťarchu. Tieto zranenia boli dôvodom na podanie návrhu na náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti. Ďalším dôvodom bola určite nedostatočné finančné ohodnotenie základného odškodnenia, ktoré žalobkyňa za poškodenie svojho zdravia prijala ako škodu na zdraví. Aj keď sa samozrejme v tomto štádiu môže zdať, že ak znova pracuje a športuje, bolo asi odškodnenie dostatočné a nič také sa nestalo, keď mali takéto poranenia a ani sa neprihlásili. To však nemôže byť v spravodlivom súdnom procese, resp. v riadne fungujúcej občianskej spoločnosti racionálny argument. Využitie práva na posúdenie existencie a opodstatnenosti uplatnenia návrhu na náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti v procese zákonného poistenia, kedy sú na prípady poškodenia zdravia poistenými tvorené fondy, a to každoročne, nemôže byť predsa na ťarchu poškodeného. Navyše bola zodpovednosť jasne preukázaná, stala sa cudzím príčinením poškodenou a obmedzenou, a bolo na jej pevnej vôli a neústupčivosti, či sa poddá alebo nie. Akonáhle jej to zdravotný stav umožnil začala opäť trénovať a pretekať, aj keď s podstatne zhoršenými možnosťami. To že nejde v tomto prípade náhrady nemajetkovej ujmy o tzv. "sporové" konanie, je preto dôležité zdôrazniť práve v súvislosti s posudzovaním úspechu resp. neúspechu účastníkov konania. Vzhľadom na uvedené zastávame názor, že by rovnako súd v rámci svojej právomoci túto skupinu "postihnutých" osôb mal rovnako "chrániť" tak, aby svojimi rozhodnutiami neodradzoval a nepostihoval poškodených za to, že sa odhodlali uplatniť si svoje právo na prípadné odškodnenie. Navyše ide o ujmu či škodu, ktorú poškodeným zavinila iná osoba. A v mnohých prípadoch, aj keď nie najťažších, sú poškodenia zdravia veľmi nepríjemné a minimálne zneprijemňujú a sťažujú týmto osobám doteraz zaužívaný spôsob bežného každodenného života. Zdraví ľudia, ak vôbec, dokážu tieto následky chápať či cítiť sa do nich len obmedzene. Z tohto dôvodu je preto aj na zváženie, či je možné považovať sumy uplatnené navrhovateľmi v týchto konaniach za neprimerané, keď o nich ako aj o existencii samotného nároku, rozhodne vždy až súd. Z judikatúry: "... Podľa Civilného sporového poriadku zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledkov konania na základe znaleckej činnosti. S poukazom na uvedené žiadala odvolaniu vyhovieť a priznať aj náhradu trov konania v celom rozsahu, resp. žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania aj v prípade neúspechu v časti nemajetkovej ujmy nepriznať.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V prvom rade uviedol, že považuje odvolanie z procesného hľadiska za vadné, nakoľko nemá v nadväznosti na príslušné ustanovenia C.s.p. zákonom požadované náležitosti. Z obsahu odvolania totiž nevyplýva, z akých dôvodov (taxatívne vymedzených v § 365 ods. 1 C.s.p.) žalobkyňa považuje napadnutý rozsudok za nesprávny a žalobkyňa iba formálne využila možnosť podať odvolanie proti rozsudku, v ktorom však neoznačila žiaden odvolací dôvod. Prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolateľ sám označil, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať; s výnimkou zistenia väd, týkajúcich sa procesných podmienok. Žalovaný považuje podané odvolanie za nedôvodné aj z hmotnoprávneho hľadiska, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny. Súd prvej inštancie nekonal arbitrárne, svoj postup riadne a presvedčivo odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s čl. 2 ods. 2 C.s.p., keď poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (5 Cdo/301/2009, 5 Cdo 212/2010 a 4 Cdo 232/2010) a Ústavného súdu SR (III. ÚS 266/2014 a I. ÚS 426/2014). Žalovaný sa stotožňuje s právnym posúdením veci v odvolaní napadnutej časti rozsudku. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobkyňa je subjektívne nespokojná s výsledkom sporu. S prihliadnutím na hospodárnosť a rýchlosť konania vo zvyšku odkazuje na predošlú argumentáciu v konaní. Ku kumulatívnemu uplatneniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia žalovaný v celom rozsahu zotráva na svojej argumentácii, ktorú prezentoval v konaní. Opakovane poukazuje na podstatnú skutočnosť, ktorú je nevyhnutné zohľadniť pri posudzovaní uplatneného nároku žalobkyne. Žalobkyňa (ako primárna poškodená z dopravnej nehody) sa v konaní domáha tak nároku na náhradu škody na zdraví, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Ide však o duplicitné uplatnenie nároku z tej istej skutočnosti (zásahu do osobnostnej sféry života žalobkyne), čo nie je

možné. Žalovaný uhradil žalobkyni uplatnený nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v celom rozsahu. Nad rámec tohto nároku sa žalobkyňa domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100.000,- EUR. Žalovaný nepopiera, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k zásahu do zdravia a telesnej integrity žalobkyne, odškodnenie toho istého zásahu titulom náhrady škody a zároveň aj náhrady nemajetkovej ujmy by však predstavovalo porušenie zásady ne bis in idem. Je totiž neakceptovateľné, aby sa osoba dotknutá na zdraví snažila v rámci ochrany osobnosti zvyšovať náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Závažnosť zásahu do integrity poškodeného je totiž zohľadnená už pri posudzovaní nárokov v zmysle § 2 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 437/2004 Z. z."). V danom smere nejde o svojvoľný výklad žalovaného, ale totožné stanovisko zaujal aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 13.8.2014, sp. zn. I. ÚS 426/2014-31. V odôvodnení rozhodnutia Ústavný súd prezentuje nasledujúci právny názor: "V kontexte platnej právnej úpravy je zrejmé, že tieto ujmy sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorázovo na základe bodového ohodnotenia, a to v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatňovaní v živote a spoločnosti. Ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. preto upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom ale napríklad aj v politickom či športovom živote. Pokrývajú preto náhradu všestranných obmedzení poškodeného v rôznych sférach jeho života, pri plnení jeho rôznych spoločenských úloh, ktoré sa prejavujú ako dôsledok poškodenia zdravia... V nadväznosti na uvedené považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť, že platná právna úprava počíta s možnosťou zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia najviac o 50% (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.). Takéto zvýšenie pritom prichádza do úvahy v takých prípadoch, kde paušalizovaná náhrada sťaženia spoločenského uplatnenia cez bodové ohodnotenie celkom zjavne neplní dostatočne satisfakčnú a reparačnú funkciu a je na mieste a v záujme spravodlivého usporiadania porušených vzťahov túto náhradu súdov zvýšiť. Aj preto je z pohľadu Ústavného súdu SR právny záver o odškodnení dôsledkov poškodenia zdravia aj v súkromnom a v rodinnom živote prostredníctvom inštitútu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ústavne konformný a akceptovateľný..." (rozhodnutie tvorí súčasť súdneho spisu). Okrem toho, aj v rozhodnutiach predložených v danom spore (napr. i samotný rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 sp. zn. C - 22/12 vo veci N. K. H. L. B., od ktorého žalobkyňa odvodzuje svoje nároky voči žalovanému) je predmetom konania nárok pozostalých po obetiach usmrtených pri dopravných nehodách (ako sekundárnych poškodených) a nie nárok samotnej obete (ako primárneho poškodeného). Ide pritom o zásadný rozdiel, pretože slovenský právny poriadok neumožňuje, aby si pozostalí po obetiach dopravných nehôd uplatňovali zásah do osobnostnej sféry inak, ako prostredníctvom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (pozostalí nemajú nárok na náhradu v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z.). Predmetom existujúcej judikatúry k nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy sú preto nároky pozostalých po obetiach dopravných nehôd a pri posudzovaní uplatňovaného nároku sú bez právneho významu. V danom spore je irelevantný aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2014, sp. zn. 7Cdo/65/2013, ktorý v konaní predložila žalobkyňa. Ak by totiž aj poškodený z dopravnej nehody mal kumulatívny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (čo odmietame), tento by mohol vzniknúť iba vtedy, ak by u poškodeného došlo k takému zásahu do osobnostných práv, že by sa odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia nejavilo ako dostačujúce. K tomu však v prejednávanej veci nedošlo. Žalobkyňa neuviedla žiadne také skutkové tvrdenia, ktoré by neboli zohľadnené pri uspokojení jej nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Takéto skutočnosti neboli zistené ani pri výsluchoch svedkov a nevyplývajú ani zo znaleckých záverov. Znalec W. B. V. v znaleckom posudku č. 1/2018 (ďalej len "znalecký posudok") jasne deklaroval, že žalobkyňa nebola v dôsledku dopravnej nehody vyradená zo spoločenského ani športového života a naďalej sa môže venovať všetkým aktivitám. Znalec zistil ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje výraznejšie ovplyvnenie ďalších športových a spoločenských aktivít žalobkyne (odpoveď na otázku č. 6 znaleckého posudku); ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú príčinu, resp. nemá výraznejší vplyv na vznik eventuálnych ďalších poškodení zdravia u žalobkyne (odpoveď na otázku č. 7 znaleckého posudku); ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje evidentnú prekážku v rekreačnej športovej činnosti ako je bicyklovanie, plávanie a beh (odpoveď na otázku č. 8 znaleckého posudku). Poškodenie zdravia žalobkyne v dôsledku dopravnej nehody nemalo vplyv ani na jej profesijný život. V odbornom posudku o invalidite zo dňa 3. mája 2016 sa uvádza, že žalobkyňa môže naďalej pracovať vo svojej pôvodnej profesii (ako administratívna pracovníčka). Sporná dopravná nehoda preto nezasiahla do osobného, pracovného ani rodinného života v takej miere, že by zakladala akékoľvek nároky žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa by preto nemala nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani v prípade, ak by bolo možné kumulatívne uplatnenie nároku

na náhradu nemajetkovej ujmy a nárokov na náhradu za škodu na zdraví (čo nie je). Navyše, žalovaná suma náhrady nemajetkovej ujmy je absolútne neprimeraná. Žalobkyňa si uplatňuje niekoľkonásobne vyššie nároky, ako štandardne súdy priznávajú pozostalým po živiteľovi rodiny či pozostalým maloletého dieťaťa (5.000,- EUR až 25.000,- EUR). Nejde pritom o svojvoľný záver, žalovaný vychádza z aktuálnej rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky, a to napríklad z rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.10.2017, sp. zn. 9Co/341/2015, v ktorom odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie a manželovi po usmrtenej obeti dopravnej nehody priznal nárok v sume 15.000,- EUR a synovi po usmrtenej obeti dopravnej nehody priznal nárok v sume 7.500,- EUR. Pri určení výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v prospech manžela pritom súd zohľadnil, že manžel trpel po strate manželky depresiami, napriek tomu považoval za primeranú sumu 15.000,- EUR. Pri určení výšky nároku v prospech syna obete dopravnej nehody súd zohľadnil, že v čase dopravnej nehody mal 25 rokov, nežil s ňou v jednej domácnosti a nebol odkázaný ani na jej výživu. Súd zároveň zohľadnil okolnosti na strane vinníka škodovej udalosti, a to najmä, že sa dopustil nedbanlivostného trestného činu; rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 8Co/264/2013, v ktorom odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie a manželke po živiteľovi rodiny priznal sumu 20.000,- EUR, maloletému dieťaťu sumu 23.000,- EUR a rodičom po obeti dopravnej nehody po 10.000,- EUR; rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.11.2012, sp. zn. 5Co/315/2012, v ktorom bola synovi a dcére po matke samoživiteľke priznaná suma po 10.000,- EUR; z rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.6.2011, sp. zn. 8Co/119/2011, v ktorom bol v dôsledku úmrtia syna priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- EUR pre každého z rodičov; rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.5.2012, sp. zn. 10Co/236/2011, v ktorom bol priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- EUR každému z rodičov maloletej obete, súrodencovi v sume 10.000,- EUR, pričom k dopravnej nehode došlo tak, že povinná osoba nevenovala dostatočnú pozornosť riadeniu motorového vozidla a zrazila maloletého chodca kráčajúceho po krajnici. Súdy Slovenskej republiky priznávajú štvornásobne nižšie náhrady pozostalým, ktorí utrpeli závažnú psychickú ujmu v dôsledku straty blízkej osoby, ako si v konaní uplatňuje žalobkyňa. Vzhľadom na rozsah poškodení na zdraví žalobkyne a neexistenciu vážnych trvalých následkov je uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy neprimerane vysoká. K nároku žalobkyne na refundáciu nákladov za liečbu rázovými vlnami poukázal na to, že žalobkyňa podstúpila liečbu rázovými vlnami 7- krát. V znaleckom posudku W. B. V. je síce uvedené, že predĺžené hojenie zlomeniny žalobkyne je indikáciou pre liečbu rázovými vlnami, z predloženého pokladničného bloku však nevyplýva, že táto liečba bola aplikovaná iba na poškodenia, ktoré žalobkyňa utrpela v dôsledku dopravnej nehody. Ide pritom o zásadnú skutočnosť, keďže žalobkyňa mala diagnostikované aj iné chronické ochorenia, ktoré sú indikáciou pre takúto liečbu, a ktoré nie sú dôsledkom škodovej udalosti. Ide o bolesti pravého ramenného kĺbu, bolesti krčnej a drierkovej chrbtice pri pokročilých degeneratívnych zmenách chrbtice. Navyše, takáto liečba nie je hrazená ani zo zdravotného poistenia. Žalobkyňa mala preto požiadať o výnimku z poistenia, čo však neurobila. Takýto postup žalobkyne vylučuje aj refundáciu nákladov z povinného zmluvného poistenia škodcu. Žalobkyňa preto nemôže uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k nároku na náhradu nákladov za liečbu rázovými vlnami. Dôvodnosť uplatneného nároku nebola v konaní preukázaná. K nároku žalobkyne na náhradu vecnej škody (dioptrické okuliare + prilba), uviedol, že žalobkyňa si pôvodne uplatnila nároky v sume, ktorá predstavuje nadobúdaciú sumu za nové dioptrické okuliare (379,66 EUR) a prilbu (70,08 EUR). Poskytol žalobkyni plnenie v celkovej sume 248,14 (199,09 EUR/dioptrické okuliare + 49,05 EUR/prilba), ktorá predstavuje sumu skutočnej škody (tzn. sumu po zohľadnení amortizácie vecí, ktoré boli v dôsledku dopravnej nehody poškodené). Poškodený totiž nemá nárok "na preplatenie ceny nových vecí", ale iba na náhradu skutočnej škody. Toto zákonné pravidlo vyplýva z ustanovenia § 442 a nasl. OZ a jeho ratio spočíva v tom, že poškodený nemá v dôsledku škodovej udalosti získať viac, než je skutočná ujma v jeho majetkovej sfére. Žalobkyňa preto nemá nárok na náhradu nadobúdajúcej ceny za nové dioptrické okuliare a prilbu. Nárok na refundáciu sumy nad 248,14 EUR je preto v celom rozsahu nedôvodný. K nároku žalobkyne na náhradu nákladov za zmarené triatlonové preteky konštatoval, že refundácia účastníckych poplatkov za zmarené triatlonové preteky nie je krytá povinným zmluvným poistením v zmysle § 4 ods. 2 ZoPZP. Navyše, porušenie povinnosti poisteného žalovaného nie je v priamej príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že žalobkyňa uhradila účastnícky poplatok za triatlonové preteky. Príчинná súvislosť musí byť priama a bezprostredne predchádzať následku (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo/301/2009). Žalobkyňa preto nemá nárok na náhradu za zmarené triatlonové preteky a podané odvolanie nie je dôvodné.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

7. V časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, je predmetom konania náhrada škody vzniknutej vynaložením nákladov v sume 390 eur na zdravotnú starostlivosť poskytnutú v podobe liečby metódou rázových vln, náhrada škody na poškodených veciach vo vzťahu k dioptrickým okuliarom a prilbe, spolu vo výške 283,43 eura, náhrada za nevrátenú časť nákladov za zmarené triatlonové preteky vo výške 228 eur, a tiež náhrada nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka v sume 100.000 eur.

8. Zamietnutie žaloby v časti náhrady nákladov za liečbu rázovými vlnami odôvodnil prvoinštančný súd tým, že s poukazom na § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa pri škode na zdraví uhrádzajú iba účelné náklady spojené s liečením, pričom s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/208/2018 zo dňa 31.07.2019, podľa ktorého je rozhodujúce, či absolvované liečenie bolo realizované za účelom zlepšenia zdravotného stavu poškodeného a či sa zlepšenie aj dosiahlo, dospel k záveru, že nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že vynaloženie týchto nákladov bolo nutné vzhľadom na jej zdravotný stav a súčasne prispeli zlepšeniu jej zdravotného stavu, nemožno náhradu týchto nákladov žalobkyňi priznať. Takýto záver súdu prvej inštancie však podľa odvolacieho súdu nemôže obstať, pretože nezodpovedá obsahu a účelu citovaného ustanovenia, pričom zároveň náležite nezohľadňuje (inak správne ustálený) skutkový stav veci. Ustanovenie § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž nepodmieňuje vznik nároku na náhradu týchto nákladov vyliečením poškodeného (nejde o náklady spojené s vyliečením, ale liečením), ako to celkom nesprávne interpretuje súd prvej inštancie, s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/208/2018 zo dňa 31.07.2019, s ktorého závermi sa v tomto smere odvolací súd nestotožňuje. Prvoinštančný súd správne vychádzal z toho, že citované ustanovenie neumožňuje náhradu nákladov za liečenie, ktoré nebolo realizované za účelom zlepšenia zdravotného stavu poškodeného. Avšak to, či určité liečenie a s ním spojené náklady boli vykonané za týmto účelom nie je (s výnimkou extrémnych prípadoch, kedy je na prvý pohľad zjavný opak) oprávnený autonómne bez ďalšieho posúdiť konajúci súd, no je najmä vecou ošetrojúceho lekára, ktorý o nasadení určitej liečby rozhodol. Uvedené má v danej veci za následok, že nakoľko je nepochybné, že vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné ťažkosti spôsobené úrazom ošetrojúci lekár W.. Z. žalobkyňi odporučil aj liečbu rázovými vlnami a zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že bolo vylúčené, aby takáto liečba prispela k zlepšeniu zdravotného stavu žalobkyne, ktorá vzhľadom na absenciu medicínskeho vzdelania a praxe nemala ako posúdiť opodstatnenosť (a teda ani účelnosť) takéhoto postupu, za stavu, keď ako opodstatnenú označil túto liečbu aj znalec W.. V. vo svojom znaleckom posudku, treba aj takúto liečbu a náklady s ňou spojené podľa odvolacieho súdu považovať za náklady spojené s liečením, na ktorých náhradu žalobkyňi vzniklo právo v súlade s ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to napriek tomu, že predmetná liečba nemala za následok dramatické zlepšenie jej zdravotného stavu. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že z hľadiska vzniku práva na náhradu týchto nákladov je nerozhodné, že predmetnú liečbu neprepláca zdravotná poisťovňa žalobkyne, keď to samé o sebe neznamená, že by išlo o zbytočnú liečbu a nemožno uvažovať ani o tom, že by išlo o náklady zavinené svojvoľným konaním samotnej žalobkyne. Navyiac, (ne)zaradenie danej liečby do zoznamu preplácaných úkonov nemá z hľadiska splnenia predpokladov vyplývajúcich z ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka žiadnu relevanciu; paradoxne, ak by mala žalobkyňa absolvovať (bez ohľadu na odporúčenie svojho ošetrojúceho lekára) iba liečbu preplácanú v celom rozsahu poisťovňou, aplikácia citovaného ustanovenia by prakticky neprichádzala do úvahy. Na základe uvedeného odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel na základe ním ustáleného skutkového stavu veci k záveru, že žalobkyňa má v súlade s ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu liečebných nákladov za liečbu rázovými vlnami v preukázanej vynaloženej sume vo výške 390 eur.

9. Pokiaľ ide o náhradu škody vzniknutej žalobkyňi v dôsledku poškodenia dioptrických okuliarov a prilby, spolu vo výške 283,43 eura, vyčíslenej ako zostatok vecnej škody, ktorá jej nebola po uplatnení tzv. amortizácie vyplatená v celom rozsahu, súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalobkyňa požaduje titulom náhrady škody sumu rovnajúcu sa kúpnej cene vecí starých aj niekoľko rokov, avšak podľa ust. § 443 Občianskeho zákonníka sa pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia a prijatie názoru žalobkyne, že kúpna cena poškodenej veci je skutočnou škodou, by bolo v rozpore so zásadou, že poškodený nemá náhradou škody získať viac, než je skutočná ujma v jeho majetkovej sfére, nakoľko išlo o veci používané, postupne kupované od roku 2008, a teda ich hodnota a stav opotrebenia nemôže byť rovnaké ako v čase zakúpenia a priznanie náhrady škody vo výške rovnajúcej sa kúpnej cene by z uvedeného dôvodu predstavovalo na strane žalobkyne

bezdôvodné obohatenie, keď rozsah žalovaným už poskytnutej náhrady v peniazoch je dostatočný na to, aby si žalobkyňa zaobstarala obdobnú, resp. porovnateľnú vec, t.j. vec s obdobným opotrebovaním, ako bola vec v čase poškodenia a nebolo preto povinnosťou žalovaného uhradiť žalobkyňi takú sumu, aby si mohla kúpiť úplne novú vec.

10. Aj vo vzťahu k tomuto nároku však odvolací súd dospel záveru, že súd prvej inštancie síce vychádzal z dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu, avšak nesprávneho právneho posúdenia veci, keď celkom opomenul zohľadniť viaceré významné okolnosti. V prvom rade žalobkyňa v odvolaní opodstatnene namieta, že v prípade cyklistickej prilby ide o vec, ktorú v prípade poškodenia nie je možné opraviť, pretože poškodením stráca ochranné vlastnosti, pričom navyš v prípade oboch týchto vecí by bola ich oprava nákladnejšia, než ich požadovaná hodnota. Neobstoja úvahy súdu prvej inštancie, v rámci ktorých vychádza z toho, že žalobkyňa by síce mohla oprávnenne uplatňovať kúpnu cenu potrebnú na opätovné zaobstaranie cyklistickej prilby a okuliarov, avšak iba ak by tieto boli porovnateľne znehodnotené ich používaním. Už zo samotnej takejto úvahy je zrejmé, že súd prvej inštancie celkom upustil od zohľadnenia reality a (bez bližšieho vysvetlenia no najmä bez náležitých skutkových podkladov) vychádza pravdepodobne z domnienky, že dané veci sú bežne dostupné na kúpu približne v rovnako opotrebovanom stave. Navyš, pokiaľ ide o okuliare, prvoinštančný súd opomenul, že išlo o dioptrické okuliare, teda okuliare individuálne vyrobené pre žalobkyňu aj na kompenzáciu jej zrakovkej vady, teda je zrejmé, že zaobstaranie takejto obdobne opotrebovanej veci, a teda aj zistenie jej hodnoty, je prakticky nemožné. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že podstatou a zmyslom inštitútu náhrady majetkovej škody vzniknutej poškodením alebo zničením veci v peniazoch je dosiahnuť opravou (uvedením do pôvodného stavu) alebo s pomocou peňažnej kompenzácie stav, aký tu bol pred vznikom škody; samozrejme pri rešpektovaní požiadavky, aby náhradou škody nedošlo k neodôvodnenému obohateniu poškodeného na úkor škodcu. To podľa odvolacieho súdu v danej veci možno zabezpečiť v prípade cyklistickej prilby (najmä vzhľadom na jej funkciu ako ochranného prostriedku, ktorý nemožno opraviť) a rovnako aj v prípade dioptrických okuliarov žalobkyne (najmä vzhľadom na ich individuálne prispôbenie zraku žalobkyne) iba zaobstaraním nových vecí. Za tohto stavu sa potom odvolací súd nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že priznaním náhrady vo výške zodpovedajúcej preukázanej nadobúdacej cene týchto vecí, by došlo na strane žalobkyne k neoprávnenému bezdôvodnému obohateniu, a to napriek tomu, že poškodené veci boli opotrebované. V tejto súvislosti pritom možno poznamenať, že v doterajšom priebehu konania nebolo žiadnym spôsobom vyčíslené ani preukázané, v akom rozsahu by sa žalobkyňa takto mala na úkor žalovaného (resp. škodcu) obohatiť. Nesporné však je, že vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa oboch predmetných vecí, oprava ani ďalšie používanie týchto vecí v prípade žalobkyne neprichádzala do úvahy, a preto je jedinou možnou a okolnostiam primeranou alternatívou náhrady škody je náhrada v peniazoch vo výške ich nadobúdacej hodnoty. Z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil žalobu aj v tejto časti ako dôvodnú, keď dospel k záveru, že žalobkyňi vzniklo právo na náhradu škody za prakticky zničenú cyklistickú prilbu a okuliare minimálne vo výške zodpovedajúcej ich nadobúdacej hodnote, po odpočítaní poskytnutého čiastkového plnenia poisťovne.

11. Pokiaľ ide o náhradu škody za nevrátenú časť nákladov za zmarené triatlonové preteky vo výške 228 eur, vo vzťahu k tejto časti uplatnených nárokov odvolací súd taktiež dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce dostatočne a správne ustálil skutkový stav, avšak vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že porušenie povinnosti poisteného žalovaného nie je v priamej príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že žalobkyňa uhradila účastnícky poplatok za triatlonové preteky, ktorý si navyš uplatnila ako vecnú škodu (škodu na veciach) a tiež, keď s poukazom na ust. § 4 ods. 2 zákona o PZP konštatoval, že nárok na náhradu štartovného za zmarené triatlonové preteky nie je možné pod toto ustanovenie subsumovať, teda neúčasť na pretekoch a s tým súvisiacu údajnú majetkovú ujmu nemožno považovať za škodu, ktorá je krytá povinným zmluvným poistením, a preto tento nárok žalobkyňa nemôže s úspechom uplatniť priamo voči poisťovateľovi.

12. V zhode s argumentáciou žalobkyne v odvolaní poukazuje odvolací súd v tejto súvislosti na to, že v súlade s právnymi závermi vyplývajúcimi z uznesenia ÚS SR sp. zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016, sú súdy povinné skúmať nielen vôľu (vnútroštátneho) zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu, v súlade s potrebou eurokonformného výkladu. Podľa Smernice Európskeho Parlamentu a Rady č. 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových

vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, vyplýva, že osobnú ujmu a škodu na majetku, ktorú utrpeli chodci, cyklisti a iní nemotorizovaní užívatelia cesty, ktorí sú obvyčajne najslabšími účastníkmi nehody, by malo pokrývať povinné poistenie vozidla účastného na nehode, kde majú nárok na odškodnenie podľa vnútroštátneho občianskeho práva. Toto ustanovenie nepredurčuje zodpovednosť za škodu alebo úroveň výšky odškodného pri konkrétnej nehode podľa vnútroštátnych právnych predpisov. Podľa Článku 3 citovanej Smernice, má každý členský štát prijať všetky vhodné opatrenia, aby zabezpečil, že poisťná zmluva pokrýva tiež: a) podľa právnych predpisov platných v iných členských štátoch akúkoľvek škodu, ktorá je spôsobená na území týchto štátov; b) akúkoľvek škodu, ktorú utrpeli štátni príslušníci členských štátov počas priamej cesty medzi dvoma územiami, na ktorých platí zmluva, ak neexistuje žiadna kancelária národného poisťovateľa zodpovedného za územie, ktorým sa prechádza; v tomto prípade škoda bude pokrytá v súlade s právnymi predpismi o povinnom poistení platnými v členskom štáte, na území ktorého sa vozidlo obvykle nachádza. Poistenie uvedené v prvom pododseku povinne pokrýva škodu na majetku, ako aj ujmy na zdraví. Z uvedeného, najmä so zreteľom na požiadavku, že povinné zmluvné poistenie vozidla škodcu má v súlade s jeho účelom pokrývať všetky nároky na odškodnenie podľa vnútroštátneho občianskeho práva, je potom podľa názoru odvolacieho súdu na mieste vyvodiť, že dotknuté ustanovenie § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. je nevyhnutné interpretovať tak, že pod neho spadá aj akákoľvek iná škoda, ktorá na majetku poškodeného vznikla pri dopravnej nehode a ktorej náhrada poškodenému patrí v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že aj táto žalobkyňou uplatnená škoda spadá do rámca citovaného zákona, a preto je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná na jej uplatnenie priamo proti žalovanému.

13. Pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody v dôsledku úhrady a nevrátenia časti účastníckych poplatkov a porušením povinnosti poisteného žalovaného odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že táto súvislosť je tu daná. Ak by totiž nedošlo k poškodeniu zdravia pri dopravnej nehode zavinennej poisteným žalovaného, neboli by tieto náklady žalobkyňou vynaložené márne. Hoci je pravdou, že náklady na účastnícke poplatky za preteky žalobkyňa uhradila pred dopravnou nehodou a povinnosť ich úhrady nevznikla žalobkyňi až po dopravnej nehode výlučne ako následok správania poisteného škodcu, je nepochybné, že žalobkyňa predmetné účastnícke poplatky uhradila ako protiplnenie za očakávanú možnosť zážitku z jej účasti na pretekoch, ktorá však bola nenávratne zmarená iba v dôsledku dopravnej nehody a poškodenia zdravia žalobkyne, čo je aj jediným dôvodom, pre ktorý očakávané protiplnenie za vopred uhradené poplatky už žalobkyňa objektívne bez svojho zavinenia nemohla prijať; resp. pre ktorý protiplnenia za uhradené účastnícke poplatky už nemohla využiť. Zmarenie účasti žalobkyne na daných pretekoch je nepochybné priamym následkom dopravnej nehody a zranenia žalobkyne, a pokiaľ jej v dôsledku toho vznikla škoda nevrátením časti účastníckych poplatkov (keď žalobkyňa v tomto smere nezostala nečinná a časť poplatkov jej bola vrátená), podľa názoru odvolacieho súdu má žalobkyňa právo na jej náhradu, a to vo výške zodpovedajúcej nevrátenej časti uhradených účastníckych poplatkov, teda v sume 228 eur.

14. Pokiaľ však ide o nepriznanú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100 000 eur, uplatnenú žalobkyňou titulom práva na ochranu osobnosti, konkrétne za zásah do práva na jej súkromie a rodinný život, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými zisteniami, no tiež s rozhodujúcimi právnymi závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o nesplnenie predpokladov pre priznanie tohto práva. Je pravdou, že prvoinštančný súd (s poukazom na právne závery vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 426/2014-31 zo dňa 13.08.2014) v rozpore s ustálenou judikatúrou (najmä žalobkyňou zdôraznený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 - publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015) dôsledne nezohľadnil, že hoci v danej veci mal utrpený úraz za následok aj vznik práva žalobkyne na kompenzáciu titulom bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pri poškodení zdravia možno popri sebe uplatňovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 11 a nasl. OZ aj nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. OZ, resp. § 444 OZ, pretože uplatnením každého z týchto nárokov sa odškodňuje (zmiernuje) obsahovo iná ujma na strane dotknutej osoby. Súd prvej inštancie však napriek uvedenému za ďalší (a z hľadiska významu pre rozhodnutie rovnocenný) dôvod pre nepriznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy považoval nesplnenie predpokladov pre jej priznanie vyplývajúcich z ust. § 13 Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že v konaní nebol preukázaný vznik natoľko závažnej ujmy na strane žalobkyne, ktorý by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy umožňoval. S týmto záverom prvoinštančného súdu sa v celom rozsahu odvolací súd stotožnil. Správne totiž súd prvej inštancie považoval za kľúčové, že podmienkou priznania

náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy existencia závažnej ujmy, pričom za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Prítom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. júna 2011, sp. zn. 4 Cdo 232/2010). V nadväznosti na tieto východiská správne prvoinštančný súd vychádzal zo záverov znalca W.. B. V., ktorý v znaleckom posudku č. 1/2018 konštatoval, že žalobkyňa nebola v dôsledku dopravnej nehody vyradená zo spoločenského ani športového života a naďalej sa môže venovať všetkým aktivitám, ľahké obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu nepredstavuje výraznejšie ovplyvnenie ďalších športových a spoločenských aktivít žalobkyne a nemá výraznejší vplyv na vznik eventuálnych ďalších poškodení zdravia u žalobkyne v budúcnosti a poškodenie zdravia žalobkyne v dôsledku dopravnej nehody nemalo vplyv ani na jej profesionálny život, nakoľko mohla naďalej pracovať vo svojej pôvodnej profesii (ako administratívna pracovníčka). Na základe uvedeného, keď navyše aj manžel žalobkyne vo svojej výpovedi na pojednávaní (č.l. 419 spisu) pred súdom uviedol, že žalobkyňa bola po úraze doma, nemohla sa veľmi hýbať, z čoho bola nervózna, pretože mala bolesti a nemohla vykonávať také činnosti ako pred úrazom, avšak v čase výpovede (dňa 23.5.2019) mala problémy iba so sedacím svalom a tiež s lakťom a rukou a v iných bežných činnostiach závažnejšie obmedzenia už nemala, a tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa obnovila aj svoju športovú aktivitu (beh aj triatlon), dokonca na súťažnej úrovni, v rámci ktorej sa s úspechom (víťazne prípadne s umiestnením na popredných priečkach) zúčastňuje na organizovaných súťažiach, súd prvej inštancie správne konštatoval absenciu závažnej ujmy, ktorá by umožňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Pre úplnosť v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že niet pochyb o tom, že utrpený úraz žalobkyne istú dobu neumožňoval pokračovať v jej obľúbenej rekreačnej športovej aktivite a niet pochyb ani o tom, že opätovné získanie kondície a športovej formy dostatočnej na to, aby sa mohla opäť zúčastňovať súťaží podľa jej predstáv, si na strane žalobkyne vyžiadal značné úsilie. Na druhej strane však súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že z hľadiska intenzity no tiež trvania následkov úrazu na súkromný a rodinný život žalobkyne, nemožno zásah do jej osobnostných práv považovať za dostatočný pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu odvolacie námietky žalobkyne, ktorá tvrdí opak, odvolací súd nepovažoval za opodstatnené.

15. Pre úplnosť odvolací súd v nadväznosti na námietky žalobkyne, ktorá v odvolaní uvádza výhrady k správaniu a vyjadreniam znalca W.. B. V. pred vyšetrením jej zdravotného stavu v snahe spochybníť objektivitu jeho záverov a tiež poukazuje na potrebu použitia doktríny tzv. The Eggshell Skull Rule, odvolací súd jej námietky považuje za nedôvodné. Pokiaľ totiž ide o závery menovaného znalca, tie nie sú založené na jeho subjektívnych názoroch, avšak na objektívnych medicínskych podkladoch, ktoré tvorili základ pre vypracovanie znaleckého posudku, pričom posúdenie závažnosti a trvania následkov úrazu z hľadiska intenzity zásahu do osobnostných práv žalobkyne nebolo predmetom znaleckého posudku, ale súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil. Pokiaľ ide o žalobkyňou zdôrazňované pravidlo, v súlade s ktorým sa pri uložení povinnosti škodcu nahradiť spôsobenú ujmu na zdraví neberú do úvahy zdravotné predispozície poškodeného k vzniku ujmy, ktoré existovali pred časom konania škodcu a ktoré prispeli k vzniku výrazne vyššieho rozsahu ujmy, aký bolo možné reálne predvídať ako následok daného konania škodcu alebo ktoré by v konečnom dôsledku samé aj bez daného protiprávneho konania alebo škodnej udalosti viedli k zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného alebo k jeho smrti, to v danej veci nemá pre účely posúdenia splnenia predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žiadnu relevanciu, keďže sa netýka kritérií významných z hľadiska splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ani tieto odvolacie námietky preto nemôžu spochybníť správnosť záverov vyslovených súdom prvej inštancie a tak ani privodiť pre žalobkyňou priaznivejšie rozhodnutie v spore o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že nakoľko v časti žalobou uplatneného práva na náhradu nákladov za liečbu rázovými vlnami a náhrady škody za poškodenú cyklistickú prilbu a okuliare, ako aj nevrátené štartovné na pretekoch, spolu vo výške 901,43 eura žalobkyne vzniklo právo na náhradu škody, bolo nevyhnutné podľa § 388 C.s.p. v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť a priznať jej proti žalovanému právo na zaplatenie tejto sumy a (v záujme prehľadnosti a zrozumiteľnosti konečného výroku rozsudku) vo zvyšnej časti žalobu zamietnuť, nakoľko z dôvodov už uvedených pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

17. O náhrade trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1,2 C.s.p. Ako na to poukázal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, v danej veci žalobkyňa uplatňovala 2 relatívne samostatné nároky - náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v tejto časti bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá, a teda pri tomto nároku možno konštatovať, že žalovaný mal úspech v rozsahu 100 %. Pre úplnosť treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že k zamietnutiu žaloby v tejto časti nedošlo na základe úvahy súdu, avšak z dôvodu, že neboli splnené zákonom stanovené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, a preto nemôže obstať ani argumentácia žalobkyne v odvolaní, že v danej bolo na mieste priznať jej nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ ide o náhradu škody, najprv si túto žalobkyňa uplatnila vo výške 4.980,70 Eur, následne žalobu vzala späť v časti 148,39 Eur (v tejto časti bol akoby úspešný žalovaný, nakoľko žalobkyňa vzala späť žalobu bez uvedenia relevantného dôvodu uvádzajúc, že pôvodne uplatnený nárok prehodnotila) a v časti 166,31 Eur (aj v tejto časti bol úspešný žalovaný, nakoľko žalobkyňa vzala späť z dôvodu, že omylom nezohľadnila úhradu žalovaného, pričom ako vyplýva z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 20.10.2016, žalovanú túto sumu uhradil už pred podaním žaloby). Následne dňa rozšírila nárok na náhradu straty na zárobku počas PN zo sumy 1.998,58 eura na sumu 8.752,90 eura (t.j. o sumu 6.754,33 eura), pričom zároveň vzala žalobu späť v časti nároku na náhradu straty na zárobku počas PN vo výške 1.522,25 eura a v časti nároku na odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.766 eura (v tejto časti bola úspešná žalobkyňa z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným po podaní žaloby). Celkovo si tak žalobkyňa v konaní uplatnila sumu 11.735,03 eura (4.980,70 eura + 6.754,33 eura), pričom žalobkyňu možno po zmene napadnutého rozsudku v tejto časti považovať za úspešnú v časti 6.173,81 Eur (priznaná suma 2.885,56 eura + čiastočné späťvzatie vo výške 1.766 eura + 1.522,25 eura. Žalovaného možno považovať za úspešného v časti 6.462,65 Eur (čiastočné späťvzatie vo výške 148,39 eura + 166,31 eura a v časti 5.247,52 eura, v ktorej bola žaloba zamietnutá (strata na zárobku počas PN). Aby bolo možné určiť pomer úspechu a neúspechu v celom konaní, je potrebné každý z dvoch uplatnených nárokov považovať za 1/2-icu celku resp. 50 % z celkovo uplatneného nároku (pričom je potrebné ich z tohto hľadiska považovať za rovnocenné nároky, hoci ich výška bola rozdielna). Do celkového rozsahu úspechu žalovaného je potom potrebné započítať úspech v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v celom rozsahu, teda 50 %. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, tam bol žalovaný úspešný v rozsahu 44,7 %, teda 44,7 % z 50 %, čo predstavuje 22,35 % z celkovo uplatneného nároku. Celkový pomer úspechu žalovaného v konaní tak predstavuje 72,35 % (50 % + 22,35 %). Rovnaký výsledok možno dosiahnuť, keď sa vypočíta aritmetický priemer pomeru úspechu v jednotlivých nárokoch ($100 \% + 44,7 \% = 144,7 \% : 2 = 72,35 \%$). Žalovaný mal teda v konaní úspech v rozsahu 72,35 % a neúspech v rozsahu 27,65 %. Žalovanému preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,7 % (72,35 % - 27,65 %).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).